

HATÁRTALAN KÁRPIT | MŰVÉSZET NŐI SZEMMEL

IL FEMMINILE NELL'ARTE | TESSILE SENZA CONFINI

TAPESTRY WITHOUT BORDER | LINE | ART FROM FEMALE PERSPECTIVE

HATÁRTALAN **KÁRPIT** | **MŰVÉSZET** NŐI SZEMMEL

IL FEMMINILE NELL' **ARTE** | **TESSILE** SENZA CONFINI

TAPESTRY WITHOUT BORDER **LINE** | **ART** FROM FEMALE PERSPECTIVE

HATÁRTALAN KÁRPIT | MŰVÉSZET NŐI SZEMMEL KORTÁRS MAGYAR KÁRPITMŰVÉSZEK KIÁLLÍTÁSA

RÖVID TÖRTÉNETI ÁTTEKINTÉS

Már az európai reneszánsz időszakából ismerünk nőművészeket, akik között kiemelkedik Catharina van Hemessen és Lavinia Fontana. Alkotásaik színvonala vetekszik férfitársaik műveivel. Az újkor beköszöntével, különösen a rokokó és a klasszicizmus, majd pedig az art deco időszakában mind több nőművész járult hozzá az egyetemes művészettörténet gazdagításához. Elég csak Élisabeth Louise Vigée Le Brun nevét említeni, aki Marie Antoinette udvari festőjeként közel félezer festményből álló életművet hagyott maga után.

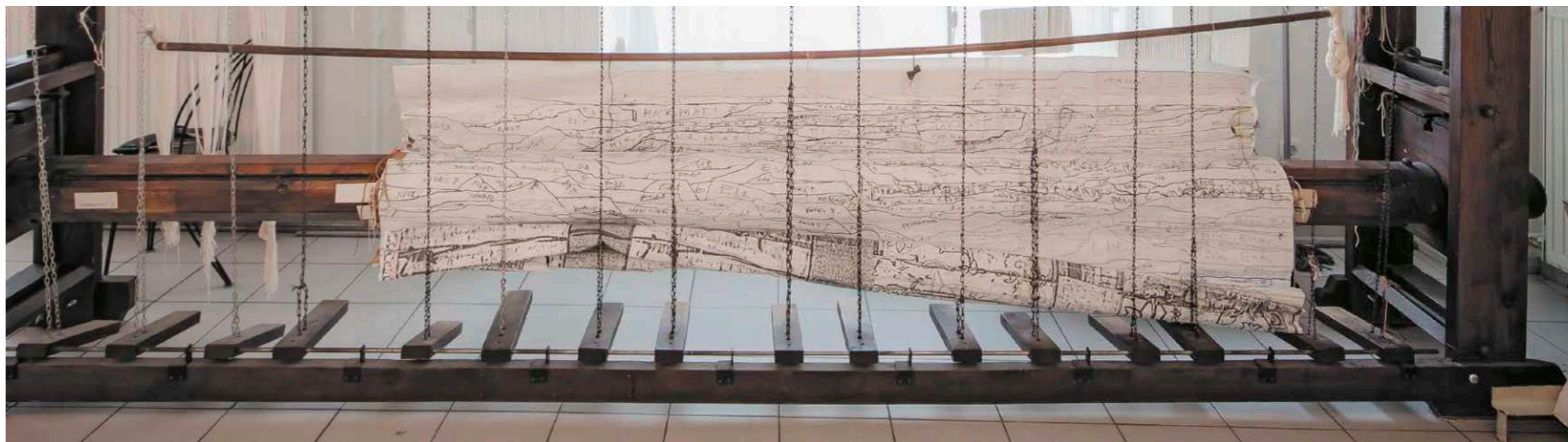
A 20. században pedig a nőművészek végérvényesen kivívták maguknak a művészi kvalitás elismerését illető egyenjogúságot. A női művészet leg híresebb képviselőinek számít Frida Kahlo, Louise Bourgeois és különösen Magdalena Abakanowicz, akinek a munkásságával elérkeztünk a kárpitművészet területére. Abakanowicz a textilművészet nemzetközileg elismert megújítója volt a 70-es és 80-as években, aki generációkat inspirált a textil mint médium felhasználására a művészi megnyilvánulásokban. Nevéhez számos úttörő jelentőségű tér- és kísérleti textil fűződik. A szobrászat felé tágította a hagyományosan síkban megjelenő műfajt, és ez a magyarországi textilművészek szemléletére is felszabadító erővel hatott.

MAGYARORSZÁGI TEXTILMŰVÉSZET
A magyarországi vizuális művészetek között a kárpitművészet speciális helyet foglal el, mert képviselői szinte kivétel nélkül nők. A műfaj modern kori szárba szökkenése és felvirágzásának kezdete egybefonódik Ferenczy Noémi

(1890–1957) munkásságával. Jelentősége leírhatatlan, hiszen őt tartjuk a magyar kárpitművészet megalapozójának. Az általános gyakorlattal ellentétben nemcsak tervezte alkotásait, hanem saját maga készítette is azokat. Kartonra tervezett festményeit maga szőtte. A gobelin-művészet alkalmazott műfaját a grand art rangjára emelte. A II. világháborút követően a Magyar Iparművészeti Főiskola tanára volt egészen haláláig. Ennek az intézménynek a falai között tanultak és szereztek szakmai képesítést, valamint művészi elhivatottságot azok a kárpitművészek is, akiknek alkotásai ezen a kiállításon láthatóak. Azok a textilművészek is, akiknek nem a Magyar Iparművészeti Főiskola volt az alma materük, Ferenczy Noémi szellemi örökségéből táplálkoznak.

A *Határtalan KÁRPIT | MŰVÉSZET női szemmel* című kiállítás célja, hogy megismertesse a kortárs magyar kárpitművészet kiemelkedő képviselőit az olaszországi közönséggel. Egyúttal a kiállítás megmutatja, hogy a kortárs képzőművészet és kárpitművészet határai átjárhatók, mert kifejezési eszközeik és formaviláguk révén szoros kapcsolat van közöttük. A Magyar Kárpitművészek Egyesületének tagjai sikeresen reprezentálják a kortárs nőművészetet és immáron megkerülhetetlen szereplőivé váltak a nemzetközi művészeti életnek. A kiállított művek több mint fele az idén megrendezett VIII. Nemzetközi Textilművészeti Triennálén debütált, amelynek mottója Tű-rés-határ volt, és ez több alkotás témájában is megjelenik. Figyelemre méltó, hogy a mesterségbeli tudást és a hagyományokat milyen elhivatottan ápolják a nőművészet képviselői és milyen hatékonyan alkalmazkodtak a világ zűrzavaros környezetéhez. Mindez tükröződik alkotásaikban az élmények leképezésében és a jelképek tisztaságának megőrzésében. Ebben a kontextusban a női lélek arra hivatott, hogy elvezesse a nézőt olyan mélységekbe, ahol dinamikus fejtetheti ki spiritualitás hatását. Ez számunkra a benső impulzus lényege; az anyagi világ és az érzékeket meghaladó valóság harmóniájának közvetítése, amelyben a művészet megszületik.

PASQUALETTI ELEONÓRA | KÁRPITMŰVÉSZ, KURÁTOR

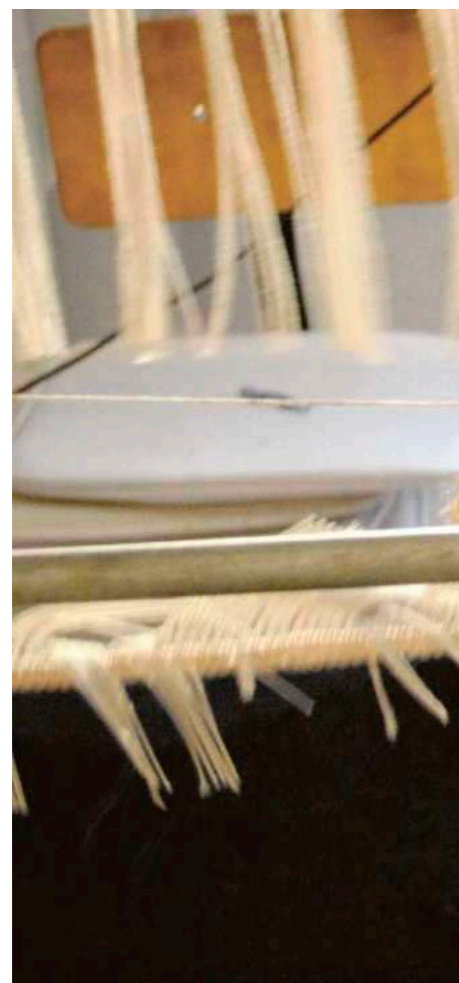

IL FEMMINILE NELL'ARTE | TESSILE SENZA CONFINI

ARTISTE CONTEMPORANEE UNGHERESI IN MOSTRA

BREVE PANORAMICA STORICA

Sin dal Rinascimento europeo conosciamo delle artiste donne, tra cui si distinguono Catharina van Hemessen e Lavinia Fontana. La qualità delle loro opere è paragonabile a quella dei loro colleghi maschi. Con l'arrivo dell'epoca moderna, specialmente durante il periodo del Rococò, del Classicismo e successivamente dell'Art déco, sempre più artiste donne diedero il proprio contributo per arricchire la storia universale dell'arte. Basti citare il nome di Élisabeth Louise Vigée Le Brun, pittrice di corte di Maria Antonietta, che lasciò un corpus di quasi cinquecento dipinti. Nel XX secolo, le artiste si conquistarono definitivamente la parità di riconoscimento in termini di qualità artistica. Tra le rappresentanti più famose dell'arte femminile figurano Frida Kahlo, Louise Bourgeois e, in particolare, Magdalena Abakanowicz, le cui opere ci conducono direttamente nel campo dell'arte dell'arazzo. Abakanowicz, una riformatrice dell'arte tessile negli anni '70 e '80, riconosciuta a livello internazionale, ispirò generazioni a utilizzare il tessuto come mezzo di espressione artistica. Nota per svariati progetti pionieristici, come installazioni tessili e opere tessili sperimentali, Abakanowicz estese il genere tradizionalmente bidimensionale verso la scultura, originando un effetto liberatorio anche nell'approccio degli artisti tessili in Ungheria.

ARTE TESSILE UNGHERESE

In Ungheria, tra le arti visive, l'arte tessile occupa una posizione speciale, poiché le sue rappresentanti sono quasi esclusivamente donne. La nascita e la fioritura della forma moderna di questo genere artistico sono strettamente legate all'opera di Noémi Ferenczy (1890-1957). La sua importanza è immensa, poiché è considerata la fondatrice dell'arte tessile ungherese. Diversamente da una prassi più comune, lei non solo progettava le proprie opere, bensì le realizzava personalmente. Disegnava i suoi dipinti su cartone e li tesseva lei stessa. Ferenczy elevò l'arte applicata dell'arazzo al rango della *Grande Arte*. Dopo la Seconda guerra mondiale, fu docente presso l'Accademia Ungherese di Arti Applicate di Budapest fino alla sua morte. Anche le artiste esposte alla presente mostra hanno studiato e acquisito all'interno dello stesso ateneo le proprie competenze tecniche, nonché la loro dedizione artistica. Anzi esse si ispirano all'eredità spirituale di Noémi Ferenczy, analogamente a tutte le artiste tessili provenienti da atenei diversi.

Il femminile nell'ARTE | TESSILE senza confini è far conoscere al pubblico italiano le rappresentanti di spicco dell'arte tessile contemporanea ungherese. Allo stesso tempo, la mostra mette in evidenza i confini permeabili tra l'arte visiva contemporanea e l'arte dell'arazzo, legate da uno stretto legame per via dei mezzi e dei linguaggi espressivi. Le artiste, membre dell'Associazione degli Artisti Tessili Ungheresi, sono degne rappresentanti dell'arte femminile contemporanea, divenute oramai protagoniste imprescindibili della scena artistica internazionale.

Più della metà delle opere qui esposte hanno debuttato all'VIII Triennale Internazionale di Arte Tessile di Szombathely 2024, il cui motto era "al limite della tolleranza" (in ungherese "Tű-rés-határ", N.d.T.), concetto presente in diverse opere. È di grande interesse notare con quanta dedizione le rappresentanti dell'arte femminile coltivino il sapere artigianale e le tradizioni, adattandosi efficacemente al caotico ambiente mondiale. Tutto ciò si riflette anche nelle loro opere, nella trasposizione delle loro esperienze e nella salvaguardia della purezza dei simboli. In questo contesto, la missione dell'animo femminile è quella di accompagnare lo spettatore verso una profondità in cui esso possa esprimere dinamicamente la sua influenza spirituale. Questo rappresenta per noi l'essenza dello slancio interiore: trasmettere l'armonia tra il mondo materiale e la realtà che trascende i sensi, nella quale l'arte prende vita.

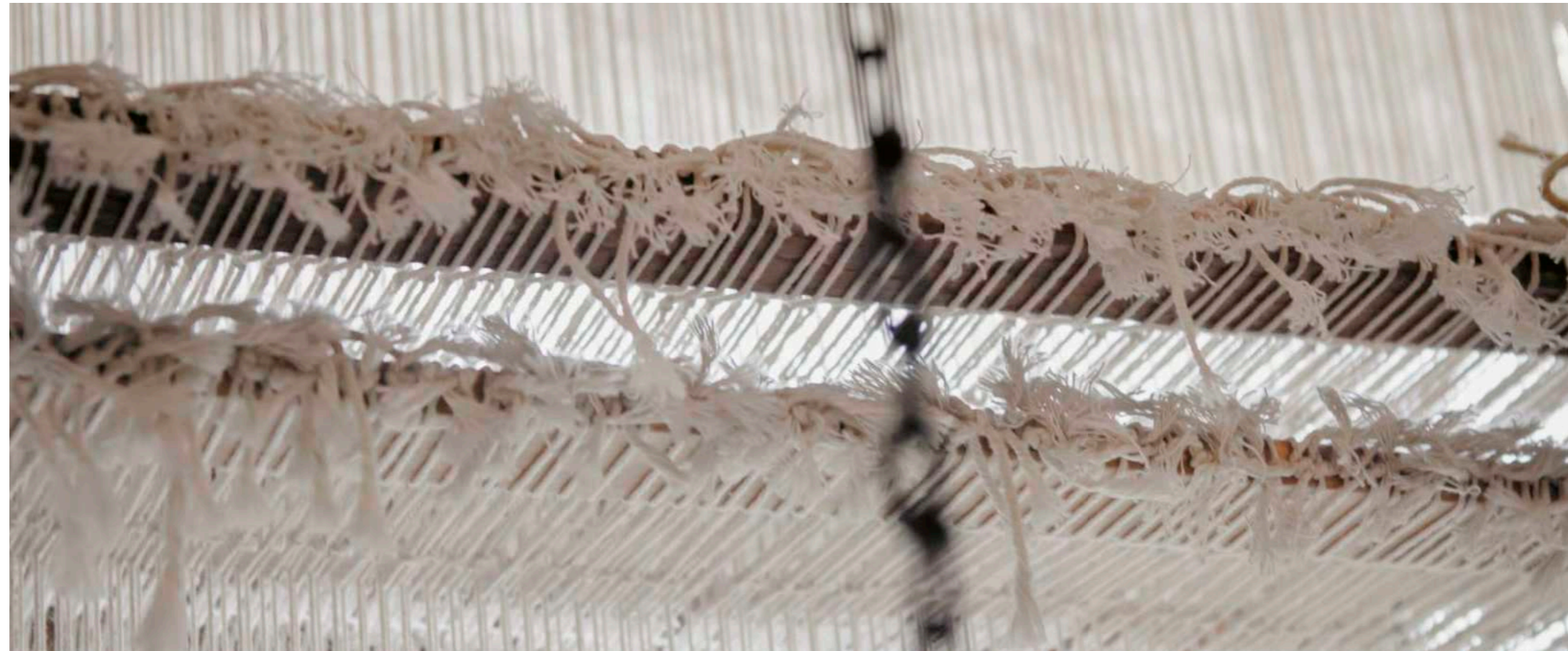
ELEONÓRA PASQUALETTI | ARTISTA TESSILE, CURATRICE

TAPESTRY WITHOUT BORDER **LINE | ART** FROM FEMALE PERSPECTIVE
EXHIBITION OF CONTEMPORARY HUNGARIAN TAPESTRY ARTISTS

A BRIEF HISTORICAL REVIEW

We already know female artists from the period of the European Renaissance, among whom Catharina van Hemessen and Lavinia Fontana stand out. The quality of their works emulates that of their male counterparts. With the advent of the modern era of human history, especially during the period of Rococo and Classicism, and then Art Deco, more and more female artists contributed to the enrichment of universal art history. It is enough to mention the name of Élisabeth Louise Vigée Le Brun, who, as Marie Antoinette's court painter bequeathed an oeuvre consisting of nearly half a thousand paintings. In the 20th century, female artists decisively won for themselves the equal right to the recognition of artistic quality. The most famous representatives of female art are Frida Kahlo, Louise Bourgeois and especially Magdalena Abakanowicz, whose work brought us to the field of tapestry art. Abakanowicz was an internationally renowned pioneer of textile art in the 1970s and 1980s, inspiring generations to use textiles as a medium for artistic expression. Many avant-garde spatial and experimental textiles are linked to her name. She extended the traditionally two-dimensional genre towards sculpture, and this also had a liberating effect on the perspective of Hungarian textile artists as well.

HUNGARIAN TEXTILE ART

The tapestry occupies a special place among Hungarian visual arts because its representatives are almost exclusively women. The emergence of the genre in Hungarian modern art and the beginning of its flourishing are intertwined with the work of Noémi Ferenczy (1890–1957). Her significance is inestimable, as she is considered the founder of Hungarian tapestry art. Contrary to the general practice, she not only designed her works, but also manufactured them herself. She wove her paintings designed on cardboard herself. She elevated the applied character of the tapestry to the rank of grand art. After the Second World War, she was a teacher at the Hungarian College of Applied Arts until her death. Within the walls of this institution the tapestry artists whose works can be seen in this exhibition studied and acquired professional qualifications and dedication to textiles. Textile artists whose alma mater was not the Hungarian College of Applied Arts are also nourished by Noémi Ferenczy's artistic heritage.

The purpose of the *Tapestry without border LINE | ART from female perspective* exhibition is to introduce eminent representatives of contemporary Hungarian tapestry art to the Italian public. At the same time, the exhibition shows that the boundaries of contemporary fine art and tapestry art can be crossed, because there is a close connection between them through their means of expression and forms. The members of the Hungarian Association of Tapestry Artists successfully embody contemporary female art and have now become indispensable representatives of the international art scene.

More than half of the exhibited works made their debut at this year's the VIII International Triennial of Textile Arts, held this year in Szombathely (Hungary), whose motto was Tolerance limit, which also appears here in the theme of several works. It is remarkable how committed female artists are to the maintenance crafts and traditions and how successfully they have adapted to the chaotic environment of the world. All of this is reflected in their works of art in the depiction of experiences and the preservation of the clarity of symbols. In this context, the female soul is meant to lead the viewer to depths where the influence of spirituality can be dynamically asserted. This is the essence of the inner impulse for us; conveying the harmony of the material world and the truth beyond the senses, in which art is born.

ELEONÓRA PASQUALETTI | TAPESTRY ARTIST, CURATOR

ÁTJÁRÓ – MŰFAJOKON... HATÁROKON... KONVENCIÓKON...

Egy olyan világban élünk, amelyben a „sok” mennyiségjelzőt nem aggathatjuk megfontolás nélkül az objektumok és minőségek csoportjához, mert a technológiai robbanásnak köszönhetően az agyi kapacitásunk nem képes feldolgozni a rendelkezésre álló információmennyiséget. Ezért inkább kategóriákat alkotunk, csoportba rendezünk, határokat húzunk annak érdekében, hogy fenntartsuk magunkban a megérthető és megismerhető világról alkotott illúziókat. Ily módon elég csupán a nyelv logikai rendszerére támaszkodnunk, hisz annak kötött játékszabályai vannak, ami kétségkívül nagyon hasznos a boldogulásunk szempontjából. De ne tévesszük össze a holdra mutató ujjat magával a holddal. A kategóriák olyan halmazok, amelyeket képesek vagyunk valamilyen formában artikulálni, ugyanakkor a halmazok elemei a végtelenségig terjednek, amelyből az elme útján metszünk ki bizonyos darabokat. Ennek a paradoxonnak a feloldása maga a művészet.

Nem elbizonytalanítani akarom az olvasót, mint inkább a kétely magvait elhinteni, hogy vajon közelebb kerülünk-e az igazsághoz, ha a kiállítási katalógus előszavában ex katedra tesztek kijelentéseket olyan kategóriákról, mint iparművészet, textilművészet, kárpitművészet, női művészet, magyar művészet, egyetemes művészet... és még lehetne sorolni. Ezt a kiállítást éppen a kategóriák érvényességének a megkérdőjelezése hívta életre. Minden állítás önmaga tagadása is egyben. A fogalmakra vonatkozó definícióink határait maguk a műalkotások teszik átjárhatóvá. Az igazsághoz már csak a halmazok láncolatának és kapcsolódásának hálózatán keresztül juthatunk el, és nem a meghatározásokon keresztül. Igen, iparművészet, de nemcsak alkalmazott művészet. Igen, textilművészet, de nemcsak iparművészeti szakág. Igen, kárpitművészet, de nemcsak textilművészeti műfaj. Igen, női művészet, de nemcsak gender-specifikus műnem. Igen, magyar művészet, de nemcsak identitásképző reprezentáció. Igen, egyetemes művészet, de nemcsak művészi alkotófolyamat.

A kortárs művészetben hozzászokhattunk már, hogy akkor műalkotás egy szándékos megnyilvánulás, ha az minden művészi tulajdonságán túl önnön műalkotás létére is reflektál. A műtárgy kétségkívül a reprezentáció egy formája, de ugyanennyire lényegi tulajdonsága, hogy kétséget kizáróan artikulálja: „vigyázz, kedves néző, én egy műalkotás vagyok”. Nincs szükség más kritériumokra. Cinikusan azt mondhatnám, hogy a kiállítás ebben a tekintetben biztosra megy, ugyanis éppen abba a művészeti kategóriába sorolhatók az összeválogatott tárgyak, amelyet a tervszerűség és az önreprezentáció határoz meg. A kiállított alkotások túlnyomó többsége francia gobelin, az a néhány pedig, amelyek más technikával készültek, tulajdonképpen csak azért kivételek, hogy a textilképek egyneműségébe a viszonyítás elengedhetetlenségének nézői attitűdjét csempésszék. A haute-lisse szövés technika olyan kézműves eljárás, amelynek végeredménye az előzetesen kialakított design függvénye. A design a reprezentáció megformálásában még kötetlen és határtalan, azonban amikor a design a haute-lisse technikán keresztül az anyagban manifesztálódik, akkor már kötött és meghatározott szabály érvényesül. Ami így létrejön, az műalkotás, mert a leírás két szintjén válaszol a mit és hogyan kérdésére. A tervezés absztrakt, elméleti szintjén a legnagyobb szabadsággal (bármit, bárhogyan), de a tervezés konkrét, gyakorlati szintjén a legnagyobb kötöttséggel (csak azt, csak így). Ennek az önellentmondásnak a feloldása a műalkotás létrejötte, amikor a tárgy azt artikulálja: „a paradoxon én bennem válik harmóniává”, ami nem más mint a művészi katarzisz.

A kiállított tárgyak azonban pusztán az adott kategóriákba való illeszkedésük folytán nem determinálják a művészi minőséget, ehhez szükséges feltétel a konvenció által biztosított eszközrendszer adaptálása a mindenkori jelenbe. Ezáltal válik alaptalanná az a cinikus provokáció, amellyel a kiállítás érdemeit a technikai kategória – nevezetesen a kárpitművészet műfaji megnyilvánulása – látszólag önkényes kiválasztásával vezettem be. Ugyanis a textil médiuma csak annyiban járul hozzá a művészi minőséghez, amennyiben általa a műalkotás a jelen kor hitelesebb reflexiójává képes válni, mint más médiumok. A médium anyagának és technikájának – nevezetesen a fonalnak és a szövésnek – a kontextusához egy tradicionális kulturális értelmezési tartomány interpretációja járul, amelynek ideája a női lét specifikus karakteréből táplálkozik. Ugyanakkor a hűs kiállító női művész olyan műalkotásokat hozott létre, amelyek, jóllehet ebben a hagyományban gyökereznek, mégis új értelmezési összefüggésekben nyernek értelmet.

A kiállítás címében nemcsak olvasható, de látható tipográfiai kiemelés azt hangsúlyozza, hogy a KÁRPIT-MŰVÉSZET jelentését és referenciáját csak a fogalmi komponensek szintéziséből érthetjük meg. Egyszer-smind a szóösszetétellel kiterelvényesedett alkotóelemek nagy kapitális kiemelésével a kiállítás üzenetére és koncepciójára hívja fel a figyelmet. Ismét arról van szó, hogy a korábban rigorózan elkülönülő kategóriák elemeit a kortárs vizuális művészetben csak halmazok („összességek” és „sokaságok”) egyesítésében vagy metszetében adhatjuk meg. Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy nem létezik olyan határvonal, amely egy műalkotást egzakt módon fog körbe a fogalmak rendszerében. A kiállított műalkotások ennek a konceptuális jelenségnek a következményét demonstrálják: ha megszüntetjük a műfaji (közvetett) határokat, akkor a (közvetlen) reprezentáció határtalanul válik. A művészet státusza ezáltal átalakuláson megy keresztül, mert a különbözőségek tolerálására és a határok felszámolása a művészi kifejezőmód szándékolt aktusaként lép elő. Ez a felfogás felszabadítja a kárpitművészetet az ábrázolás és tartalom elsődlegességének kritériuma alól. A művészi megnyilvánulás válik értékmérővé, amely a textil médiumában ölt formát. A Collegium Hungaricum három kiállítóterében látható falikárpitok különálló egységeket képeznek a művészi kifejezőmód orientációja szerint, amelyek a művészettörténeti konvenció, a műfaji tradíció és az avantgárd kísérletek széles spektrumát ölelik fel. Az első terem műtárgyai a vonal és az elemi szál évszázados hagyományára reflektálnak a kompozíció kialakításában, ezért a műfaj jellegzetes ábrázolásmódjának megújítását célozzák meg az úgynevezett grafikus textil kategóriájának megteremtésével. Szabó Verona és Hauser Beáta egy sokszorosító grafikai eljárás, a rézkarc technikai kihívásaival kelnek versenyre a gyapjú anyagával a monumentálisra nagyított kompozícióikon. Zelenák Katalin és Lencsés Ida pedig a síkművészetben érvényesülő raszterek és vonalstruktúrák alapvető felépítési logikáját teszik meg „szövet-szervező” elvével a műfajok között egyensúlyozó figurális ábrázolásban.

A második terem a falikárpitok tradicionális funkciójának és a képzőművészeti státusz kivívásának feszült-ségteli ellentmondásaira hívja fel a figyelmet. Cinkos kikacsintás a nézőre az a gesztus, hogy a gobelin dekoratív tulajdonságát hangsúlyozzák a tudatosan kék alapszínű kárpitok összeválogatása, mintegy önnön létjogosultságukat megkérdőjelezve az enteriorkialakítás eszközeiként megjelenve a térben. Ugyanakkor olyan allegorikus tartalmak hordozói ezek a faliképek, amelyek az ornamentális esztétikát meghaladva a gondolat közvetítésének absztrakt médiumaiként mutatják be önmagukat. Nagy Judit és Máder Indira

a vallás szellemi örökségét sűríti egy-egy metaforába, amelynek kibontását a néző hatáskörébe rendelik. Pasqualetti Eleonóra, Kiss Katalin és Balogh Edit a víz állandóan mozgásban lévő és a látványt folyton megváltoztató tulajdonságára építik az észlelés és a tudás egymástól különböző természetének vizuális megjelenítését. A szépség fogalma ebben a kontextusban nemcsak esztétikai kategória, mert a negatív irányú változással szemben álló tiszta és ideális állapot vágya olyan morális archetípus, amely a női művészet képviselőnek vizuális anyanyelvébe van kódolva. Bényi Eszter és Pápai Lívია a fény transzcendens jelentéstartományáig bővíti a sötétségből a homályosságon keresztül a világosságba jutó átmenet szimbólumát, ami a hétköznapok tapasztalatából vezet a szellemiség megfoghatatlan világába.

A harmadik terem kompozícióinak alkotói a korszellem ütőerén tartják ujjukat a „szálművészet” művelése közben. A falakon elhelyezett konceptuális és absztrakt textilek a kortárs művészet bármelyik műfajában megjelenhetnének, ugyanis alkotóik művészi törekvése arra irányul, hogy a technika és kifejezőmód határai a lehető legszélesebb horizontot fogják át. Kókay Krisztina, Száraz Marika és Pázmány Judit a kép fogalmának művészettörténeti konvencióját kérdőjelezzik meg, amikor lineáris kompozíciókat mindössze egy sáv kiterjedésében minimalizálják annak érdekében, hogy az üzenet emocionális erejét a legmagasabb fokon közvetítsék. Sipos Éva és Ferenczi Zsuzsa absztrakt expresszionizmusa par excellence képzőművészeti kifejezőmód, amelyet haute-lisse technikába ültetnek át az alkotók. A végtelenségig fokozzák a statikus és dinamikus állapotok közti ellentmondást, amely a hosszan tartó és tervszerűen épülő struktúra, valamint az intenzív tartalom efemer élménye között feszül. Kneisz Eszter és Kiss Lúcia az analóg fotográfia mechanikus képrögzítési eljárásából nyertek inspirációt, amikor a valóság és a reprezentáció közé a felbontás mértékét megváltoztató egyéni „objektívet” iktattak be, amely a látható és a rejtett világ

határmezsgyéjén segít átlépni. Tápai Nóra és Baráth Hajnal a filozófia tárgykörébe integrálja a falikárpit mondanivalóját, ami az egyén és környezetének kapcsolatát egy ciklikus világszemléletben értelmezi. A posztmodern kor kulturális, társadalmi és ökológiai problémái absztrakt ideákban és asszociációs hálózatokban öltönek testet a képek konkrét szövetében.

A Határtalan KÁRPIT | MŰVÉSZET női szemmel című kiállításon

szereplő textilművészeti alkotásokat kifejezetten a Római Magyar Akadémia helyszínéhez válogattuk és rendeztük. A kiállítás célja a látogatók egyéni művelési igényeinek kielégítésén túl arra irányul, hogy a művészeti világ nemzetközi központjaiban is tudomást szerezzenek arról a jellegzetes közép-európai művészeti felfogásról, amely a modernitás aktuális követelményére a hagyomány megújításával válaszol. Ebben a felfogásban az a szemlélet dominál, hogy az évszázadokon keresztül kikristályosodott értékeket nem szabad érvényteleníteni vagy helyettesíteni pusztán azért, mert munkát és alázatot követel az életben tartásuk. A kárpitművészet gyakorlása így válik nemcsak művészeti aktussá, hanem az élet művelésévé. Ezt az üzenetet hozták el a magyar textilművészek Rómába, amelyet egy tradicionális műfaj megújított nyelvén képesek határokon átívelően tolmácsolni.

KEPPEL MÁRTON | MŰVÉSZETTÖRTÉNÉSZ, KURÁTOR

TRANSIZIONE TRA GENERI... CONFINI... CONVENZIONI...

Viviamo in un mondo in cui l'indicatore di quantità "molto" non può essere attribuito a un insieme di oggetti e qualità senza alcuna considerazione, poiché a seguito dell'esplosione tecnologica, la nostra capacità cerebrale non è in grado di elaborare la quantità di informazioni disponibili. Preferiamo quindi categorizzare, raggruppare, tracciare confini per mantenere l'illusione di un mondo comprensibile e intelligibile. In questo modo, è sufficiente affidarci al sistema logico del linguaggio, che ha un insieme di regole indubbiamente molto utili per il nostro benessere. Tuttavia non bisogna confondere il dito che indica la Luna con la Luna stessa. Le categorie sono insiemi che riusciamo in qualche modo ad articolare, ma gli elementi di questi insiemi si estendono all'infinito, e noi ne scindiamo dei pezzi tramite il pensiero. La soluzione di questo paradosso è l'arte stessa.

Non intendo certo scoraggiare il lettore, ma piuttosto gettare il seme del dubbio. Ci si avvicina più alla verità se, nella prefazione del catalogo della mostra, facessi affermazioni ex cathedra su categorie quali arti applicate, arte tessile, arte dell'arazzo, arte al femminile, arte ungherese, arte universale... e potrei continuare! È proprio mettendo in discussione la validità di queste categorie che ha preso vita la presente mostra. Ogni affermazione è anche una negazione di sé stessa. I confini delle nostre definizioni di concetti sono resi permeabili dalle opere d'arte stesse. Possiamo arrivare alla verità solo attraverso una rete di concatenazioni e connessioni tra i vari insiemi, non attraverso le definizioni. Vanno bene le arti applicate, ma non sono solo arti applicate. Va bene l'arte tessile, ma

non si tratta solo di un ramo delle arti applicate. Va bene l'arte degli arazzi, ma non si tratta solo di arte tessile. Va bene l'arte al femminile, ma non si tratta solo di un genere artistico specifico. Va bene l'arte ungherese, ma non si tratta solo una di una rappresentazione intesa a formare l'identità. Va bene l'arte universale, ma non si tratta solo di un processo creativo artistico. Nell'arte contemporanea, siamo ormai abituati a considerare un'espressione intenzionale come opera d'arte quando essa pone in evidenza, oltre a tutte le sue qualità artistiche, anche la propria natura in quanto opera d'arte. L'opera d'arte è indubbiamente una forma di rappresentazione,

ma una sua proprietà altrettanto essenziale è quella di articolare, senza lasciar spazio ad alcun dubbio: "Attenzione, caro spettatore, io sono un'opera d'arte". Non sono necessari altri criteri. Con un po' di cinismo potrei dire che questa mostra va sul sicuro, poiché gli oggetti selezionati rientrano esattamente nella categoria artistica determinata dalla pianificazione e dall'autorappresentazione. La stragrande maggioranza delle opere esposte è costituita da arazzi francesi (gobelin), e quei pochi realizzati con altre tecniche sono in realtà eccezioni atte a generare stupore nello spettatore rispetto all'uniformità delle opere tessili. La tecnica di tessitura haute-lisse è un processo artigianale il cui risultato finale dipende dal disegno precedentemente concepito. Nella fase in cui

la rappresentazione prende forma, il disegno è ancora senza vincoli e non ha limiti, tuttavia, quando si manifesta nel tessuto attraverso la tecnica haute lisse, prevale una regola vincolata e fissa. Ciò che ne risulta è un'opera d'arte, perché risponde alla questione del cosa e del come, su due livelli distinti. A livello astratto e teorico il disegno si avvale della massima libertà (qualsiasi cosa, in qualsiasi modo), sul piano concreto e pratico risponde con il massimo dei vincoli (solo quello, solo così). La risoluzione di questa contraddizione intrinseca è la nascita stessa dell'opera d'arte, quando l'oggetto articola: "il paradosso dell'io in me diventa armonia", altro non è che la catarsi artistica. Gli oggetti esposti, tuttavia, non determinano la qualità artistica semplicemente per il loro collocarsi nelle categorie assegnate; condizione necessaria per questo è l'adattamento al presente del sistema di strumenti forniti dalla convenzione. Ciò rende infondata la cinica provocazione con cui ho introdotto i meriti della mostra, scegliendo in modo apparentemente arbitrario una categoria tecnica, nello specifico il genere in cui l'arte dell'arazzo si manifesta. Il mezzo tessile infatti contribuisce alla qualità artistica solo nella misura in cui permette all'opera d'arte di diventare un riflesso più autentico del presente rispetto ad altri mezzi. Il contesto del materiale e della tecnica del mezzo utilizzato – nello specifico il filo e la tessitura – si arricchisce di un'interpretazione che deriva da un ambito culturale e tradizionale, il cui ideale si nutre del carattere specifico dell'esistenza femminile. Allo stesso tempo, le venti artiste esposte in mostra hanno creato opere che, pur affondando le radici in questa tradizione, acquisiscono significato in nuovi contesti interpretativi.

Nel titolo della mostra, l'evidenziazione tipografica palesa anche visivamente, oltre che sul piano della lettura, il fatto che il significato e i riferimenti del termine KÁRPIT | MŰVÉSZET (ARTE | TESSILE) non possono essere compresi se non attraverso la sintesi delle proprie componenti concettuali. Allo stesso tempo, l'evidenziazione in maiuscolo degli elementi che si accrescono fino a diventare una parola composta, richiama l'attenzione sul messaggio e sul concetto della mostra. Si tratta ancora una volta del fatto che, nel contesto dell'arte visiva contemporanea, gli elementi delle categorie in precedenza rigorosamente distinte possono essere definiti solo tramite l'unione o l'intersezione di insiemi ("totalità" e "molteplicità"). Ciò significa, inoltre, che non esiste una linea di confine che racchiuda in modo esatto un'opera d'arte all'interno di un sistema di concetti. Le opere esposte dimostrano la conseguenza di questo fenomeno concettuale: eliminando i confini (indiretti) dei generi, anche la rappresentazione (diretta) diventa illimitata. Lo status dell'arte subisce così una trasformazione, poiché la tolleranza delle differenze e l'abbattimento dei confini emergono come atti intenzionali del linguaggio artistico. Questa concezione affranca l'arte dell'arazzo dal criterio di predominanza della rappresentazione e del contenuto. È l'espressione artistica stessa che prende forma attraverso il tessuto, diventando il punto di riferimento valoriale.

Gli arazzi in mostra nelle tre sale espositive dell'Accademia d'Ungheria in Roma formano unità distinte in base all'orientamento del linguaggio artistico, abbracciando un ampio spettro che va dalla convenzione storico-artistica alla tradizione di genere, fino agli esperimenti d'avanguardia. Nella costruzione della composizione, le opere della prima sala riflettono la tradizione secolare della linea e del filo elementare con l'obiettivo di rinnovare il linguaggio espressivo del genere attraverso la creazione della cosiddetta categoria del tessile grafico. Le composizioni monumentali di Verona Szabó e Beáta Hauser competono con le sfide tecniche dell'acquaforte, un processo grafico di stampa, utilizzando la lana come materiale. Katalin Zelenák e Ida Lencsés, invece, adottano la logica strutturale di base dei raster e delle strutture lineari tipiche delle arti bidimensionali, trasformandola in un principio di "organizzazione tessile" nella rappresentazione figurativa che oscilla tra i generi.

La seconda sala mette in luce le contraddizioni cariche di tensione tra la funzione tradizionale degli arazzi e il loro status nel campo delle belle arti. Un gesto di complicità rivolto allo spettatore è rappresentato dalla scelta consapevole di arazzi dallo sfondo blu, che enfatizzano la loro qualità decorativa, quasi mettendo in discussione la propria legittimità, apparendo nello spazio della sala come elementi di design d'interni.

Allo stesso tempo, queste opere murali sono portatrici di contenuti allegorici che, superando l'estetica ornamentale, si presentano come mezzi astratti in grado di veicolare concetti. Judit Nagy e Indira Máder condensano l'eredità spirituale della religione in metafore, affidando allo spettatore il compito di decifrarle. Eleonóra Pasqualetti, Katalin Kiss ed Edit Balogh costruiscono la rappresentazione visiva delle diverse nature della percezione e della conoscenza, basandosi sulle proprietà dell'acqua, sempre in movimento e costantemente mutevole nell'aspetto. In questo contesto, il concetto di bellezza non è solo una categoria estetica, poiché il desiderio di uno stato puro e ideale, opposto al cambiamento in senso negativo, rappresenta un archetipo morale codificato nella lingua madre visiva delle rappresentanti dell'arte femminile. Eszter Bényi e Lívía Pápai ampliano fino al significato trascendente della luce il simbolo della transizione, il quale, passando dall'oscurità alla luce attraverso l'opacità, conduce dalle esperienze quotidiane verso il mondo intangibile della spiritualità.

Gli artisti delle composizioni esposte nella terza sala tengono il dito sul polso dello spirito del tempo mentre praticano "l'arte del filo". I tessuti concettuali e astratti esposti sulle pareti potrebbero apparire in qualsiasi genere dell'arte contemporanea, poiché gli sforzi artistici dei loro creatori mirano a spingere i confini della tecnica e del linguaggio espressivo verso l'orizzonte più ampio possibile. Krisztina Kóky, Marika Száraz e Judit Pázmány mettono in discussione la convenzione storico-artistica dell'immagine, limitando l'estensione delle loro composizioni lineari allo spazio di una striscia, per trasmettere la forza emotiva del messaggio con la massima intensità. L'espressionismo astratto di Éva Sipos e Zsuzsa Ferenczi è una forma di espressione artistica per eccellenza che le artiste trasferiscono nella tecnica haute lisse. Portano all'estremo il contrasto tra stati statici e dinamici, che si manifesta nella tensione tra la struttura costruita con lentezza e precisione e l'esperienza effimera dell'intensità del contenuto. Eszter Kneisz e Lúcia Kiss si sono ispirate al procedimento meccanico di acquisizione dell'immagine della fotografia analogica, inserendo tra la realtà e la rappresentazione un "obiettivo" personale capace di alterare il grado di risoluzione in modo da aiutare ad attraversare il confine tra il mondo visibile e quello nascosto. Nóra Tápai e Hajnal Baráth integrano nell'ambito della filosofia il concetto dei loro arazzi, i quali interpretano il rapporto tra l'individuo e il suo ambiente attraverso una visione ciclica del mondo. I problemi culturali, sociali ed ecologici dell'epoca post-moderna prendono forma in ideali astratti e in reti associative all'interno della trama concreta delle immagini. Le opere di arte tessile esposte alla mostra Il femminile nell'ARTE | TESSILE senza confini sono state selezionate e organizzate specificamente per la sede dell'Accademia d'Ungheria in Roma. Oltre a soddisfare le esigenze individuali di fruizione artistica dei visitatori, la mostra si propone di far conoscere anche nei centri internazionali del mondo artistico quella particolare visione artistica centroeuropea, che risponde alle esigenze contemporanee della modernità con il rinnovamento della tradizione. In questa prospettiva, prevale l'idea che i valori cristallizzati nel corso dei secoli non debbano essere invalidati o sostituiti solo perché mantenerli vivi richiede lavoro e umiltà. La pratica dell'arte tessile diventa così non solo un atto artistico, ma anche un modo di coltivare la vita. È questo il messaggio portato a Roma dalle artiste tessili ungheresi, capaci di trasmetterlo oltre i confini attraverso il linguaggio rinnovato di un genere tradizionale.

MÁRTON KEPPEL | STORICO DELL'ARTE, CURATORE

TRANSITION ACROSS GENRES... BORDERS... CONVENTIONS...

We live in a world where the grammatical quantifier "many" cannot be thoughtlessly applied to a group of objects or qualities because, due to the technological explosion, our brain capacity is not able to process the amount of information. Therefore, we prefer to create categories, systematize, and draw boundaries in order to maintain our illusion of a comprehensible and recognizable world. In this way, it is enough to rely only on the logical system of the language because it has fixed rules, which is undoubtedly very useful in terms of our everyday life. But you should not confuse the finger pointing at the moon with the moon itself. Categories are sets that we are able to formulate in some fashion, but at the same time, the elements of the sets extend to infinity, from which we cut out certain pieces through the mind. Art is what resolves this paradox. I do not want to make the reader skeptical, but rather to sow the seeds of doubt about whether we are getting closer to the truth if, in the preface of the exhibition catalog, I make ex cathedra statements about categories such as applied art, textile art, tapestry art, female art, Hungarian art, universal art... and we could go on and on. This exhibition was created precisely to question the validity of categories. Every statement is also a negation of itself. The boundaries of our definitions are made transient by the works of art themselves. Truth can only be reached through the network and order of sets, not through definitions. Yes, craft art, but not only applied art. Yes, textile art, but not only a kind of craftsmanship. Yes, tapestry art, but not only a genre of textile art. Yes, female art, but not only a gender-specific type. Yes, Hungarian art, but not only an identity-forming representation. Yes, universal art, but not only an artistic creativity.

In contemporary art, we have already become accustomed to the fact that an intentional expression is a work of art if and only if it reflects the existence of its being as a work of art beyond its artistic qualities. The artistic object is undoubtedly a form of representation, but its equally essential characteristic is that it clearly articulates: "Beware, dear viewer, I am a work of art". No other criteria are required. I could cynically say that from this point of view, the exhibition is safe because the selected objects can be classified in the very category of art that is defined by design and self-representation. The vast majority of the exhibited works are so-called gobelins (after the French factory), and the few that were made with other techniques are actually exceptions only to transfer the necessity of comparison into the homogeneity of the textile. The haute-lisse weaving technique is a craft process whose end result depends on a design created in advance. Design is yet unrestricted and limitless in shaping the representation; however, when the design manifests itself in the material through the haute-lisse technique, then a bound and defined rule applies. What is created in this way is a work of art because it answers the question of what and how on two different levels of description. At the abstract, theoretical level of design, with the greatest freedom (anything, any way), but at the concrete, practical level of design, with the greatest restriction (only that, only this way). The resolution of this self-contradiction is the creation of the work of art, when the object articulates: "Paradox becomes harmony in me", which is nothing but the catharsis of art.

However, the exhibited objects do not determine the artistic quality simply because they fit into the given categories; a necessary condition for this is the adaptation of the means provided by the art convention to our times. As a result, the cynical provocation with which I introduced the merits of the exhibition with the seemingly arbitrary selection of the technical category—namely, the manifestation of the genre called

tapestry art—becomes unfounded. Because the textile medium contributes to the artistic quality as far as it can make the work of art more authentic in reflecting the present than other mediums could do. The context of the material and technique of the medium—i.e., yarn and weaving—is complemented by the interpretation of a cultural tradition, the idea of which is maintained by the specific nature of femininity. Although the works of art created by the twenty exhibiting female artists are rooted in this tradition, they gain meaning in new contexts of interpretation.

In the title of the exhibition, the typographic representation, which can not only be read but also visible, emphasizes that the meaning and reference of LINE | ART can only be understood through the synthesis of the conceptual components. At the same time, the upper-case letters of these elements expanded into a compound, drawing attention to the message and concept of the exhibition. Again, it is about the fact that the elements of previously rigorously separated categories can only be represented in contemporary visual art in the union or intersection of sets (“totals” and “multitudes”). This also means that there is no boundary line in the conceptual system that surrounds a work of art in an exact way. The exhibited works of art demonstrate the consequence of this conceptual phenomenon: if we eliminate genre (indirect) boundaries, then (direct) representation becomes limitless. The status of art thus undergoes a transformation because the tolerance of differences and the elimination of borders appear as an intentional act of artistic expression. This realization liberates tapestry art from the primary criteria of representation and content. Artistic expression becomes a measure of value, which is manifested in the medium of textiles.

The tapestries displayed in the Collegium Hungaricum’s three exhibition halls form separate units based on the adaptation of artistic expression, which encompasses a wide spectrum of art historical convention, genre tradition, and avant-garde experiments. The artworks in the first room reflect the centuries-old tradition of line and fiber in the composition; therefore, they aim to renew the conventional representation of the genre by creating the so-called graphic textile category. Szabó Verona and Beáta Hauser compete with the technical challenges of etching—moreover, a graphic printing process—with the material of wool in their monumentally enlarged compositions. Katalin Zelenák and Ida Lencsés turn the basic structure of grids and lines prevalent in flat art into a “text(ile)-organizer” principle in the figural representation that balances between genres. The second room draws attention to the tense contradictions between the traditional function of the tapestry and its status as fine art. A conspiratorial wink at the viewer is the gesture that the decorative quality of the tapestries is emphasized by the conscious choice of a basic blue color for each of them, as if questioning their sui generis right to exist by appearing in the space as a means of interior design. At the same time, these murals are carriers of allegorical content that goes beyond ornamental aesthetics and presents themselves as abstract mediums of thought. Judit Nagy and Indira Máder condense the spiritual heritage of religion into a metaphor, the unfolding of which is left to the viewer. Eleonóra Pasqualetti, Katalin Kiss, and Edit Balogh build the visual representation of the tapestries on the property of water, which is constantly in motion and constantly changes the spectacle, emphasizing the different natures of perception and knowledge. In this context, the concept of beauty is not only an aesthetic category, because the desire for a pure and

ideal state in the face of negative change is a moral archetype that is encoded in the visual vernacular of female art. Eszter Bényi and Livia Pápai expand the symbol of the transition from darkness through obscurity to light towards the transcendent meaning of light, which leads from everyday experience to the intangible world of spirituality.

The creators of the compositions in the third room keep their finger on the pulse of the zeitgeist while cultivating “thread art”. The conceptual and abstract textiles placed on the walls could appear in any genre of contemporary art because the artistic endeavor of their creators is aimed at making the boundaries of technique and expression embrace the broadest possible horizon. Krisztina Kókay, Marika Száraz, and Judit Pázmány question the art historical convention of the concept of the image when they minimize their linear compositions to a single strip in order to convey the emotional power of the message at the highest possible level. The abstract expressionism of Éva Sipos and Zsuzsa Ferenczi is one of the par excellence forms of fine art, which the artists transfer to the haute-lisse technique. Eszter Kneisz and Lúcia Kiss were inspired by the mechanical image recording process of analog photography when they inserted an individual “lens” that changes the level of resolution between reality and representation, thus helping to cross the border

between the visible and the hidden world. Nóra Tápai and Hajnal Baráth integrate the message of the tapestry into the scope of philosophy, which interprets the relationship between the individual and the environment in a cyclical worldview. The cultural, social, and ecological problems of the postmodern era are realized in abstract ideas and association networks in the concrete fabric of the artworks.

The works presented in the exhibition *Tapestry without border LINE | ART from female perspective* were specially selected and arranged for the location of the Hungarian Academy in Rome. The aim of the exhibition, in addition to meeting the individual needs of visitors to enjoy art, is to make the international centers of the art world aware of the typical Central European art concept, which responds to the current requirements of modernity by renewing tradition. In this perception, the dominant view is that the values crystallized over the centuries should not be invalidated or replaced, simply because keeping them alive requires labor and humility. Practicing tapestry art thus becomes not only an act of art, but also a way of life. The Hungarian textile artists brought this message to Rome, which they are able to communicate across borders in the renewed language of a traditional genre.

MÁRTON KEPPEL | ART HISTORIAN AND CURATOR

MAGYAR KÁRPITMŰVÉSZEK EGYESÜLETE

RÓLUNK

A Magyar Kárpitművészek Egyesülete 1996-ban alakult alkotóközösség, amelynek tagjai valamennyien felsőfokú végzettségű iparművészek. Az évek során több mint hetven taggal rendelkező művészeti és érdekképviselői szervezetté vált, amely megalakulása óta összefogja és képviseli a Magyarországon és határainkon túl élő magyar kárpitművészeket a művészeti életben. A tagok mind az egyéni, mind az Egyesületben végzett művészi munkájukkal számos hazai és nemzetközi díjban, elismerésben részesültek.

A Magyar Kárpitművészek Egyesülete eddig több mint száz nemzetközi és hazai kiállítás résztvevője és rendezője volt. Ezek közül kiemelkedik a budapesti Szépművészeti Múzeumban 2000-ben és 2005-ben, illetve a Vigadó Galériában 2017-ben megrendezett *Kárpit3 – Apokalipszis vagy globális fenntarthatóság* című nagyszabású nemzetközi kiállítás-sorozat. Az Egyesület a nemzetközi szintén is képviseli a magyar kárpitművészetet, amelyet külföldi kiállítások sora bizonyít. Többek között a római Magyar Akadémián, a zágrábi, a bukaresti, a szófiai és helsinki Magyar Intézetben, a bakui Szőnyeg Múzeumban és Modern Képtárban, a szentpétervári Novy Múzeumban, tallinni Liszt Intézetben és a szófiai Rayko Aleksiev Gallériában mutatták már be a tagság munkáit. Mivel 2024 második felében Magyarország tölti be az Európai Unió Tanácsának soros elnökségét, ez kitüntetett alkalmat kínál, hogy a római Collegium Hungaricumban a magyar kárpitművészek nemcsak kiállítási lehetőséggel élhetnek, hanem a nemzetközi kulturális diplomáciát is szolgálhatják a művészet egyetemes nyelvén. Számos az Egyesület tagjai által közösen készített nagyszabású alkotás kapcsolódik az európaiság eszméjéhez. A közös Európa gondolatát reprezentáló kárpitunkat, amely az *Európa fényei* címet viseli, hazánk uniós csatlakozása ihlette. A téma újrafogalmazott közös alkotása a European Universum falikárpit, amely a magyar

állam ajándékeként az Európa Tanács strasbourgi épületében látható. A nemzetek összetartozását hirdető további művészeti projektek között kell említeni a *Kárpit határok nélkül* és a *Duna-Limes* című monumentális kárpitok közös elkészítését.

Maga a kárpitművészet is Európa közös kincse, hiszen a 13. századtól kezdve az európai művészet-történet szerves része, és mint jellegzetes európai műfaj él napjainkig a képzőművészet és az iparművészet határán. A kárpitművészet időtlen műfaj, amely mind a mai napig megőrizte a tradicionális szövés évszázados jellegzetességét. A magyar kárpitművészet is a francia manufaktúrák hagyományait követve alakította ki saját arculatát. A több mint száz évet átölelő, több műhelyt jegyző magyar kárpittörténet kiemelkedő egyéniségei Ferenczy Noémitől kezdve Leo Belmonté-ig, akik Párizsban tanulták mesterségük meghatározó alapjait.

A kárpitszövés alkotói folyamatát Ferenczy Noémi emelte a professzionális képzés szintjére a 20. század derekán a Magyar Iparművészeti Főiskolán, amely a mai napig meghatározza a magyar kárpitművészek szemléletét. Kijelölte azt az utat, amelyen a saját műtermükben önállóan dolgozó magyar textilművészek azóta is járnak, ami a tervezés, a kartonkészítés és a kivitelezés egységes alkotófolyamatában ölt testet. Ezt az örökséget ápolja és gyarapítja a Magyar Kárpitművészek Egyesülete közel harminc éve azzal az eltökélt szándékkal, hogy a műfaj egyetemes és európai vérkeringésébe kapcsolódva őrizze és éltesse ezt a patinás múltú, mindenkor megújulásra képes nemes műfajt.

BALOGH EDIT | KÁRPITMŰVÉSZ, ELNÖK

L'ASSOCIAZIONE DEGLI ARTISTI TESSILI UNGHERESI

CHI SIAMO

L'Associazione degli Artisti Tessili Ungheresi è una comunità creativa fondata nel 1996, composta esclusivamente da artisti con una formazione accademica nel campo delle arti applicate. Nel corso degli anni l'Associazione si è trasformata in un'organizzazione artistica e di rappresentanza con oltre settanta membri, e rappresenta sia gli artisti tessili in Ungheria che quelli oltreoconfine. I membri dell'Associazione vantano numerosi prestigiosi premi nazionali e internazionali come riconoscimento del loro operato svolto sia individualmente che all'interno della stessa Associazione. L'Associazione degli Artisti Tessili Ungheresi ha partecipato, spesso anche in qualità di organizzatrice, a oltre cento mostre internazionali e nazionali. Tra queste spiccano le grandi esposizioni internazionali intitolate *Arazzo3 – Apocalisse o sostenibilità globale*, tenutesi al Museo di Belle Arti di Budapest nel 2000 e nel 2005 e presso la Galleria del Vigadó nel 2017. L'Associazione rappresenta l'arte ungherese dell'arazzo anche sulla scena internazionale, come dimostrano le numerose esposizioni tenutesi all'estero. Le opere dei membri dell'Associazione sono state esposte tra l'altro presso l'Accademia d'Ungheria in Roma, gli Istituti Liszt di Zagabria, Bucarest, Sofia e Helsinki, Tallinn, il Museo del Tappeto dell'Azerbaigian, il Museo di Arte Moderna di Baku, il Museo Novy di San Pietroburgo e la Galleria Rayko Aleksiev di Sofia. La presidenza ungherese di turno all'Unione Europea del secondo semestre del 2024 rappresenta una preziosa occasione per le artiste ungheresi non solo di poter esporre i loro arazzi presso l'Accademia d'Ungheria in Roma, ma anche di dare il proprio contributo alla diplomazia culturale internazionale attraverso il linguaggio universale dell'arte.

All'idea di europeismo sono legati numerosi arazzi imponenti, opere collettive create dai membri dell'Associazione. L'arazzo intitolato *Le luci d'Europa* inteso a rappresentare il concetto dell'Europa unita, è stato ispirato dall'adesione dell'Ungheria all'Unione Europea. Un'altra opera collettiva che rielabora lo stesso tema è il grande arazzo murale *European Universum*, donato dallo Stato ungherese e collocato nell'edificio del Consiglio d'Europa a Strasburgo. Tra i numerosi progetti artistici intesi a celebrare l'unità tra le nazioni, meritano attenzione i due arazzi dal titolo *Arazzo senza confini* e *Duna Limes*, opere collettive di dimensioni monumentali.

L'arte dell'arazzo è un patrimonio culturale comune dell'Europa, essendo parte integra della storia dell'arte europea sin dal XIII secolo. Si tratta difatti di un genere prettamente europeo al confine tra le belle arti e le arti applicate. L'arte dell'arazzo è un genere senza tempo, che ha conservato fino ad oggi le caratteristiche secolari della tessitura tradizionale. Anche l'arte dell'arazzo ungherese ha sviluppato il proprio stile distintivo seguendo la tradizione delle manifatture francesi. La storia dell'arazzo ungherese, che abbraccia oltre cento anni e coinvolge diversi laboratori, annovera figure di spicco come Noémi Ferenczy e Leo Belmonte, che appresero le fondamenta del mestiere a Parigi.

Il processo creativo della tessitura di arazzi fu elevato a livello di formazione professionale da Noémi Ferenczy a metà del XX secolo presso l'Accademia Ungherese di Arti Applicate, ateneo che continua tuttora ad influenzare la visione degli artisti tessili ungheresi. Ferenczy tracciò il percorso che i tessitori ungheresi, lavorando in modo indipendente nei propri studi, seguono tutt'oggi, integrando progettazione, realizzazione dei cartoni e produzione finale in un unico processo creativo. Da quasi trent'anni, l'Associazione degli Artisti Tessili Ungheresi coltiva e arricchisce tale eredità con l'intento di voler mantenere vivo questo nobile genere artistico dal passato glorioso, eppure in grado di rinnovarsi in continuazione, inserendosi nel contesto universale ed europeo.

EDIT BALOGH | ARTISTA, TESSILE, PRESIDENTE

HUNGARIAN ASSOCIATION OF TAPESTRY ARTISTS

ABOUT US

The Hungarian Association of Tapestry Artists was founded in 1996, and its members are all highly educated applied artists. Over the years, it has become an art and interest protection organization with more than seventy members, which, since its foundation, unites and represents tapestry artists in Hungary and beyond in the artistic life. The members have received numerous Hungarian and international awards and accolades for their artistic work, both individually and in the Association.

The Hungarian Association of Tapestry Artists has been a participant in and organizer of more than a hundred exhibitions so far. Among them, the high-profile international exhibition series entitled *ARTapestry3 – Apocalypse or Global Sustainability* held at the Budapest Museum of Fine Arts in 2000 and 2005 and then at the Vigadó Gallery in 2017 stand out. The Association also represents Hungarian tapestry art on the international art scene, as shown by the long list of foreign exhibitions. The works of the members have been presented at the Hungarian Academy in Rome, the Hungarian Institute in Zagreb, Bucharest, Sofia and Helsinki, the Textile Museum and Modern Gallery in Baku, the Novy Museum in St. Petersburg, the Liszt Institute in Tallinn and at the Rayko Aleksiev Gallery in Sofia.

Since Hungary holds the presidency of the Council of the European Union in the second half of 2024, this is a privileged opportunity for Hungarian tapestry artists not only to exhibit their works at the Collegium Hungaricum in Rome, but also to serve international cultural diplomacy in the universal language of art. Many large-sized works created jointly by the members of the Association are related to the idea of Europeanness. Our tapestry representing the idea of a common Europe, which bears the title *Lights of Europe*, was inspired by Hungary's accession to the EU. The theme was reformulated in another jointly created tapestry entitled *European Universum*, which can be seen in the building of the Council of Europe in Strasbourg as a gift from the Hungarian state. Other art projects of collective work advocate the unity of nations, including the monumental tapestries *Danube Limes* and *Tapestry Without Borders*.

Tapestry art itself is a common treasure of Europe since it has been an integral part of European art history since the 13th century, and as a specific European genre, it flourishes on the border of fine art and applied art to this day. Timeless, which has preserved the centuries-old characteristics of traditional weaving. Hungarian tapestry art also developed its identity, following the traditions of French manufactories. From Noémi Ferenczy to Leo Belmont, the outstanding individuals of the Hungarian tapestry history spanning more than a hundred years and featuring several workshops mastered the defining foundations of their craft in Paris. Noémi Ferenczy elevated the process of tapestry weaving to higher education at the Hungarian College of Applied Arts in the middle of the 20th century, which still defines the attitude of Hungarian tapestry artists. She outlined the path that Hungarian textile artists working independently in their own studios have been following ever since, which is realized in a unified creative process of design, cardboard making, and hand weaving. The Hungarian Association of Tapestry Artists has been nurturing and increasing this legacy for nearly thirty years with the firm intention of preserving and refreshing this traditional yet viable genre by joining the universal and European artistic circulation.

EDIT BALOGH | TAPESTRY ARTIST, CHAIRMAN

BALOGH EDIT | **BARÁTH HAJNAL** | **BÉNYI ESZTER** | **FERENCZI ZSUZSA** | **HAUSER BEÁTA** |
KISS KATALIN | **KISS LÚCIA** | **KNEISZ ESZTER** | **KÓKAY KRISZTINA** | **LENCSE SIDA** |
MÁDER INDIRA | **NAGY JUDIT** | **PASQUALETTI ELEONÓRA** | **PÁPAI LÍVIA** | **PÁZMÁNY JUDIT** |
SIPOS ÉVA | **SZABÓ VERONA** | **SZÁRAZ MARIKA** | **TÁPAI NÓRA** | **ZELENÁK KATALIN** |

BALOGH EDIT

FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉS Z

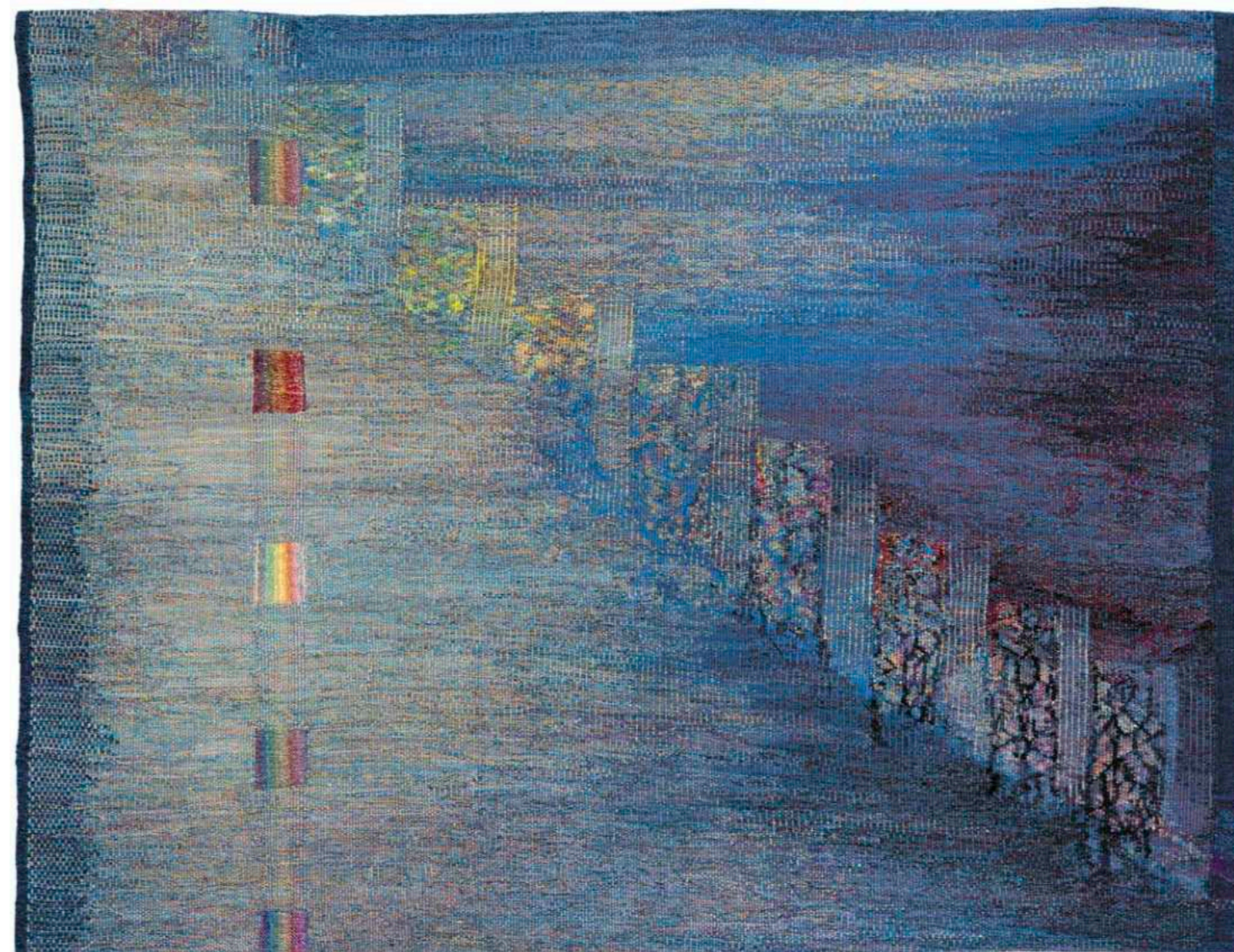
Az alkotást mint a valóság jobb agyféltekei leképezését is definiálhatjuk, amely a jungi értelemben vett egyéni és kollektív mélytudat szimbólumképző befolyásával érintkezve kínál közös alapot a szubjektív én és az aktuális tudományos világkép érintkezéséhez, ütköztetéséhez. Eddigi alkotói kísérleteimben is a fényjelenségek többféle megközelítését fogalmaztam meg a kárpit és a kísérleti textil nyelvén. Ilyen sokértelmű jelenség a szivárvány optikai megnyilvánulása. A fénysugár színspektrumra bomlása a vízpára szövetében objektív jelenség, de észleletként agyunkban képződik le, és jelként vallási-spirituális, illetve biblikus értelemben is vagy politikai, társadalmi jelként nyer értelmet. Munkámban a fényhez és a hullámjelenségekhez kapcsolódó alkotó sorozat újabb megközelítését fogalmaztam meg a kárpit nyelvén.

La creazione artistica può essere definita anche come la rappresentazione della realtà da parte dell'emisfero destro, rappresentazione che, con l'influenza simbolica junghiana del subconscio individuale e collettivo, offre un terreno comune per il contatto e la collisione tra l'io soggettivo e l'attuale visione scientifica del mondo. Durante i miei esperimenti artistici compiuti fino ad oggi, ho formulato diversi approcci per rappresentare i fenomeni luminosi nel linguaggio dell'arazzo e dei tessuti sperimentali. Uno di questi fenomeni dai molteplici significati è la manifestazione ottica dell'arcobaleno. La scomposizione di un raggio di luce in uno spettro di colori nel tessuto del vapore acqueo è un fenomeno oggettivo, ma come percezione viene elaborata dal nostro cervello, per poi acquisire, come segno, un significato religioso-spirituale e biblico, oppure una connotazione politica e sociale. In quest'opera d'arte ho espresso un nuovo approccio alle serie creative legate ai fenomeni luminosi e ondulatori nel linguaggio dell'arazzo.

LINEA | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 75x100 CM

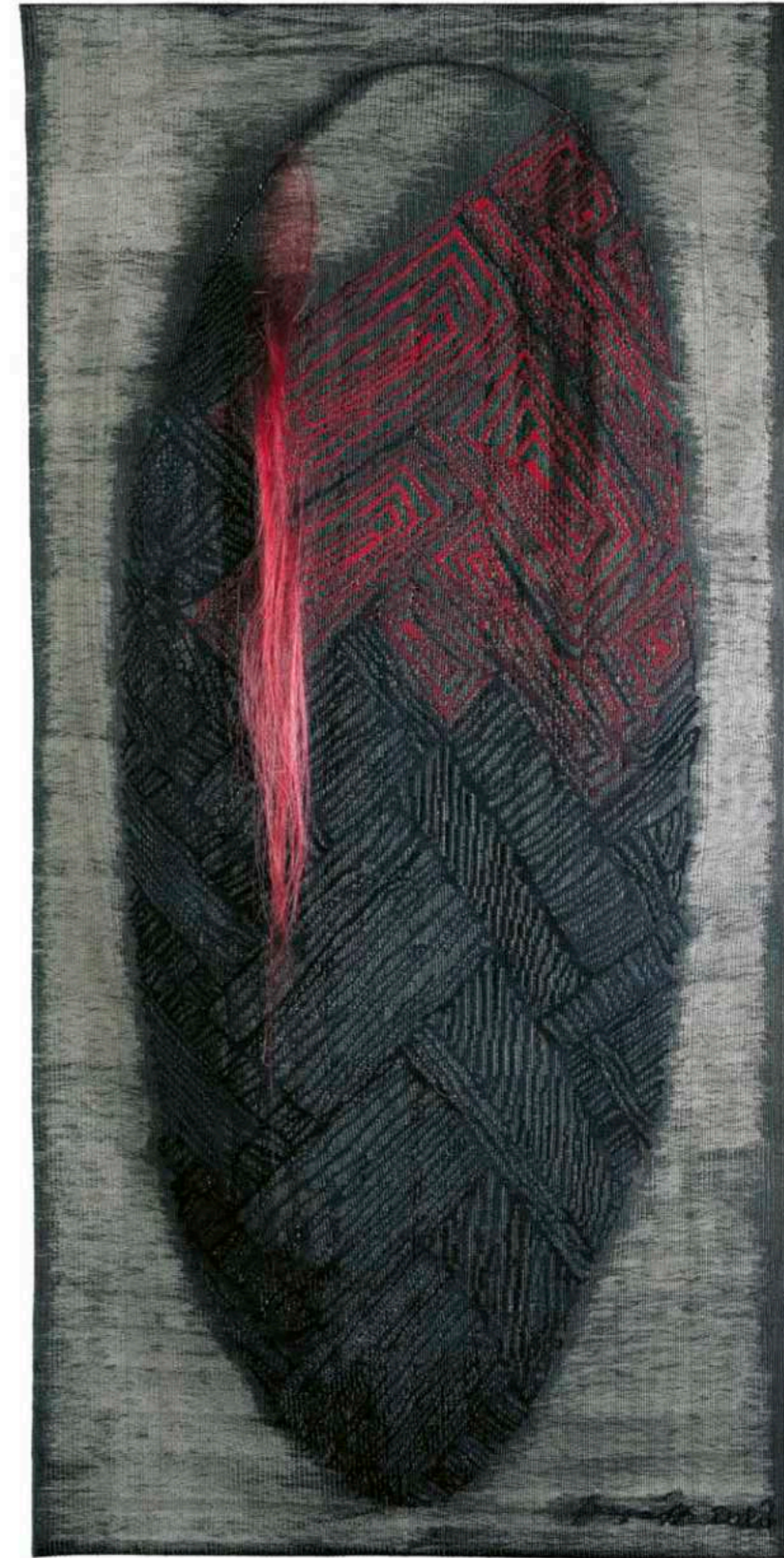
Olyan világban élünk, amelyben az évezredek kánonok felbomlanak és még nem alakultak ki új kánonok, amelyekhez társadalmi megegyezések szerint mindenki igazodni tudna. A kárpiton a fekete egymásba fonódó bandázs szalagok a régi kánonok vizuális megjelenései, amelyek egymással szoros kapcsolatban vannak. A vörös labirintus-vonalak az egyéni utakat szimbolizálják, amelyek egymással csak látszólagos kapcsolatot mutatnak, valójában csupán önmagukat kereső lehetőségek. Semmi sem biztos és kialakult. A vörös térbe hasító szálak a felbomlás határait jelzik. A kárpit alapanyaga korszerű karbonszálak (vörös és fekete) és a közöttük rendszert képező gyapjú- és selyemfonalak keveréke.

BARÁTH HAJNAL
FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉS Z

Viviamo in un mondo in cui i canoni millenari si stanno disintegrando e non sono ancora emersi nuovi canoni a cui tutti possano adattarsi secondo le convenzioni socio-culturali. Le bende nere intrecciate sull'arazzo sono rappresentazioni visive dei vecchi canoni strettamente legati tra loro. Le linee rosse del labirinto simboleggiano dei percorsi individuali apparentemente collegati tra loro, ma che in realtà sono semplicemente delle possibilità in cerca di sé stesse. Nulla è certo e definitivo. I fili che irrompono nello spazio rosso rappresentano i confini della disintegrazione. La materia prima dell'arazzo è una miscela di moderne fibre di carbonio (rosse e nere) che intrecciate a fili di lana e seta formano un sistema.

AMIKOR FELBOMLIK A KÁNON 2. | QUANDO IL CANONE SI DISINTEGRA 2. | 2024
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 230x116 CM

A mű témáját az olaszországi Dolomitok hegység csúcsai szolgáltatták. A háromezer méter fölötti magaslatokon túrázva magam is megéreztem az ember teljesítőképeségének végességét. Ugyanakkor a felhők fölött járó ember végtelenség-érzését igyekeztem a textil segítségével művészi formába önteni.

BÉNYI ESZTER

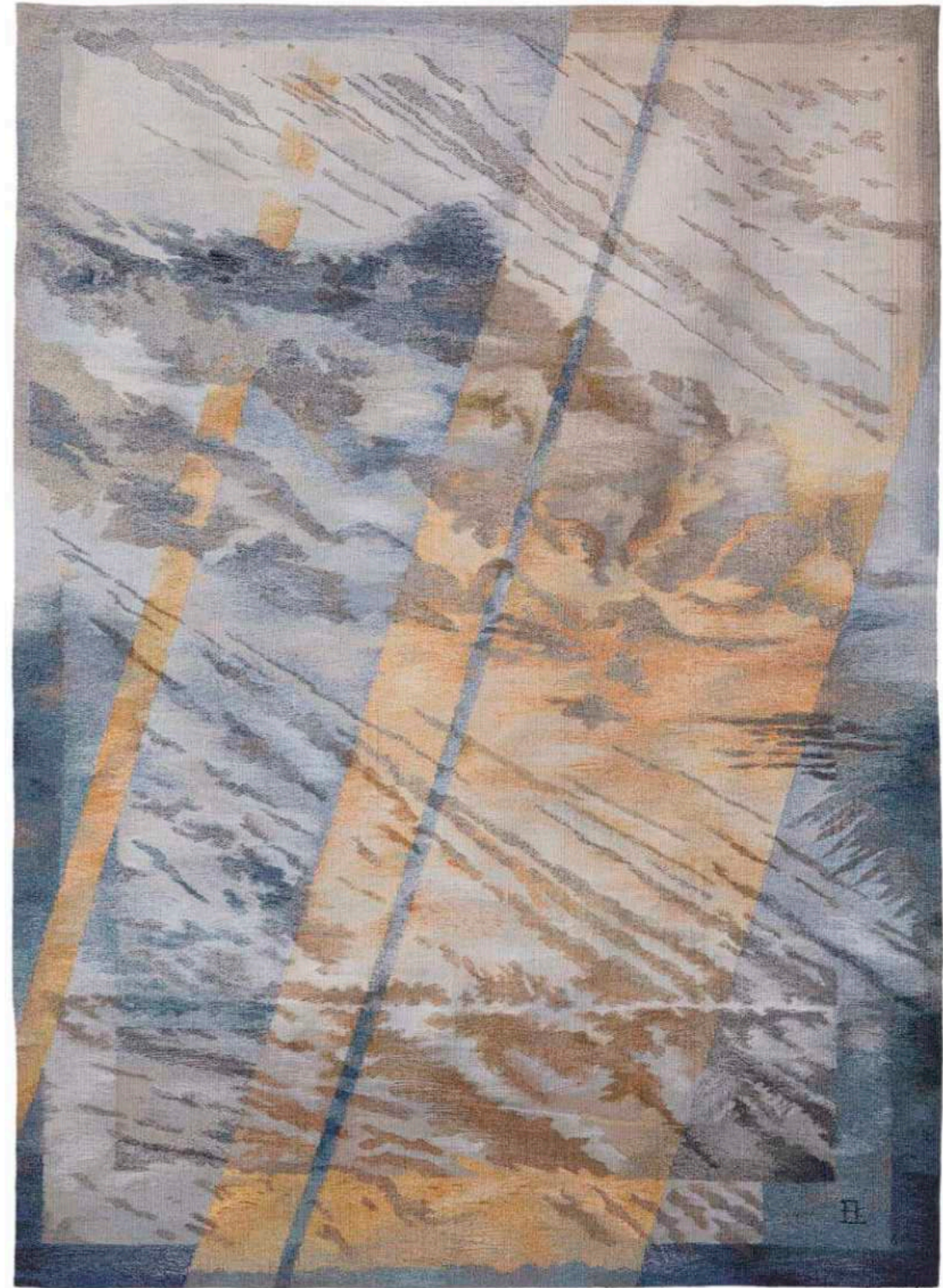
KÁRPITMŰVÉS Z

L'opera è ispirata alle vette delle Dolomiti italiane. Facendo trekking sulle alture a oltre tremila metri, ho avuto modo di percepire personalmente i limiti della prestazione fisica umana. Allo stesso tempo, nella mia opera ho cercato di dare forma artistica alla sensazione dell'infinito di chi cammina al di sopra delle nuvole.

DOLOMITOK | LE DOLOMITI | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 174x124 CM

Két világ, két erőteljes megjelenés. Fehér és fekete: meghatározásuk nem lehetséges a másik ismerete, látványa nélkül. Mélységüket, fényüket az ellentétes dinamizmus növeli vagy gyengíti. Különböznének és egybeolvadnának a nappal és az éjszaka jelképeiként. Szétválaszthatatlanok, egymást rombolják, majd újra felépítik, örök körforgásban az idővel, az évszakokkal, tudomásul véve saját ismétlődő halandóságukat. A határok megszabottak: érkeznek, megtörnek, majd átlépnek egy új dimenzióba, kialakítva a szabad áramlás módjait tűréshatárokon belül..

FERENCZI ZSUZSA

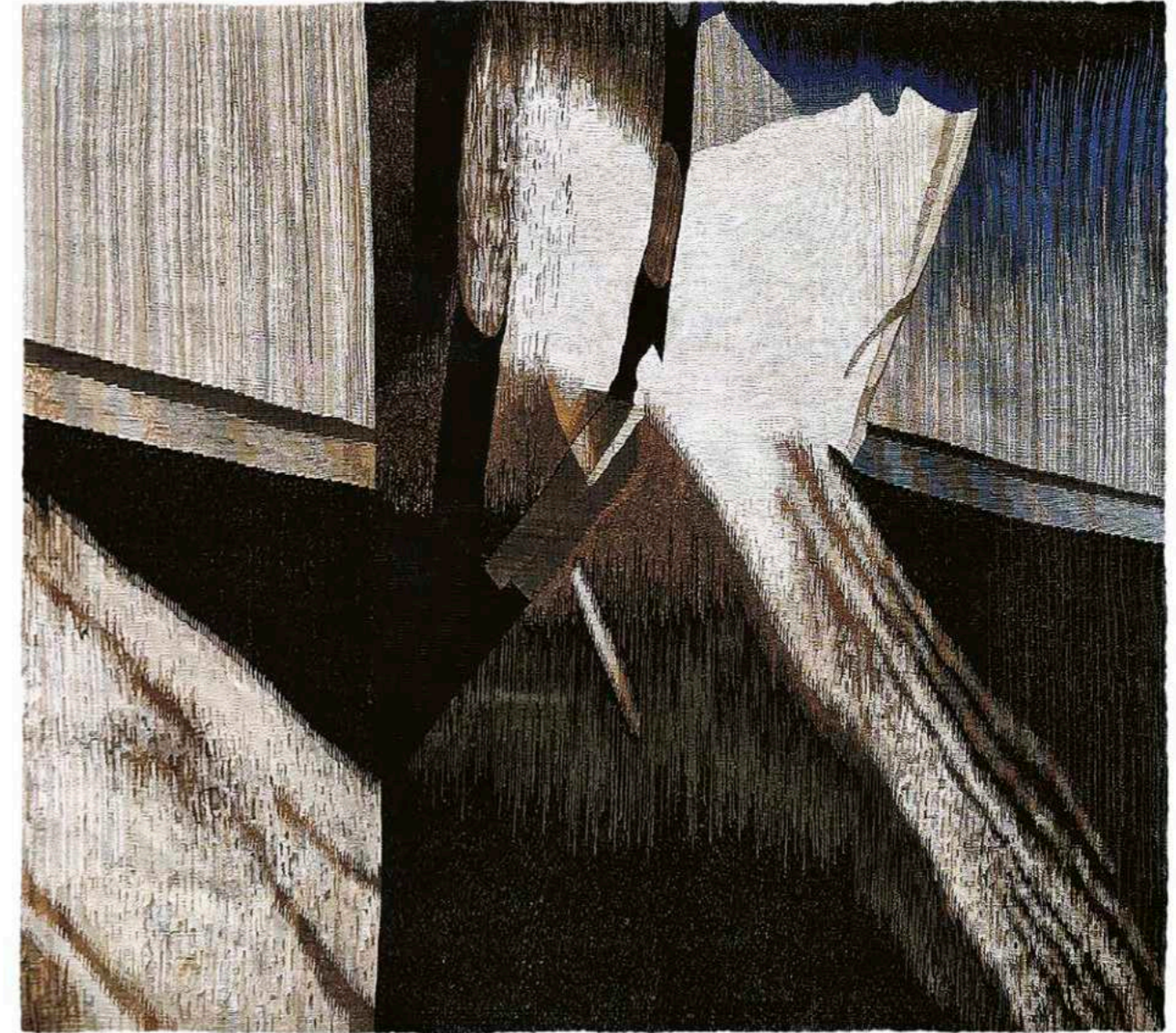
KÁRPITMŰVÉS Z

Due mondi, due potenti presenze. Il bianco e il nero: la definizione di uno non è possibile senza la conoscenza, visione dell'altro.

La loro profondità e luminosità viene amplificata o indebolita dal dinamismo degli opposti. Si separano e si fondono come simboli del giorno e della notte. Sono inseparabili, si distruggono per poi ricostruirsi a vicenda, in un ciclo perpetuo di tempo e stagioni, consapevoli della propria mortalità periodica. I confini sono delineati: si arriva, ci si spezza, per poi passare in una nuova dimensione, creando modalità di flusso libero entro i limiti della tolleranza.

FÉNYTŰRÉS | TOLLERANZA DI LUCE | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 120x114 CM

HAUSER BEÁTA

FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KARPITMŰVÉSZ
ÉRDEMES ÉS KIVÁLÓ MŰVÉSZ

A szövés különleges dolog, akár egy éven keresztül tarthat egy munka, miközben csak erre kell koncentrálni és a gondolatot szövésben megvalósítani. Nem látod, ami már elkészült, csak amikor levágod a szövőkeretről, akkor derül ki hogy mit műveltél ez alatt az idő alatt. Az „Utazás” az addig eltelt életemről szól.

Tessere è qualcosa di speciale. Il lavoro può richiedere fino a un anno, purché ci si concentri solo su di esso e sul fatto di realizzare la propria idea. Non vedi ciò che hai realizzato, te ne rendi conto solo una volta tolto il tessuto dal telaio. “Viaggio” racconta la mia vita trascorsa fino a quel momento.

UTAZÁS | VIAGGIO | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 160x200 CM

KISS KATALIN

FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉS

„Apokalipszis vagy globális fenntarthatóság”

Megőrzött vizuális emlék: tájemlék a napsütésben csillogó, ragyogó víztükrörről, a folyók, tavak, tengerek és óceánok – AZ ÉLET – vizéről.

A finoman hullámozó, élő vízfelületet vízszintesen keretező két fekete sáv gyászos kontrasztja az esendőséget, a mulandóságot hangsúlyozza. Ez és a keretre hanyagul felragasztott címke, leltári szám megjelenítése egyetemes figyelmeztetés a jelen civilizációja számára a természeti értékek felelősségteljes megőrzésére.

Figyelmeztetés a jelenben – a jövőért.

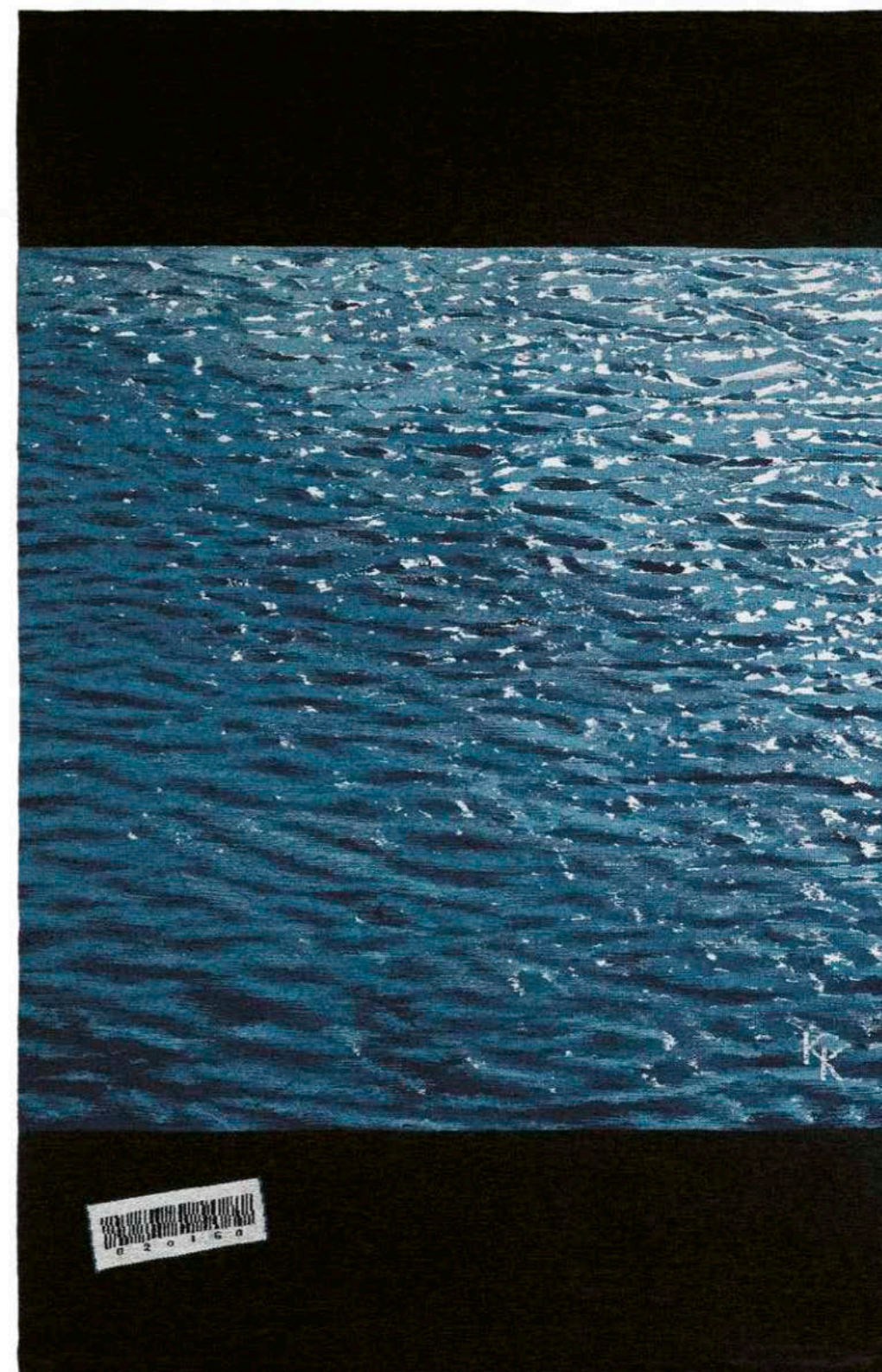
“Apocalisse o sostenibilità globale”

Un ricordo visivo ben custodito: memoria paesaggistica delle superfici d’acqua scintillanti che brillano nella luce del sole, delle acque dei fiumi, dei laghi, dei mari e degli oceani, della VITA. Il contrasto luttuoso delle due strisce nere che incorniciano orizzontalmente la superficie dell’acqua, dolcemente increspata e viva, enfatizza la vulnerabilità e la caducità. Questo, insieme alla raffigurazione dell’etichetta, del numero di inventario distrattamente attaccato alla cornice, è un avvertimento universale per la civiltà attuale in merito alla conservazione responsabile dei valori naturalistici. Un avvertimento nel presente – per il futuro.

SORSZÁMOZOTT TÁJEMLÉK I. | MEMORIA PAESAGGISTICA NUMERATA I. | 2017

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 175x115 CM

KISS LÚCIA

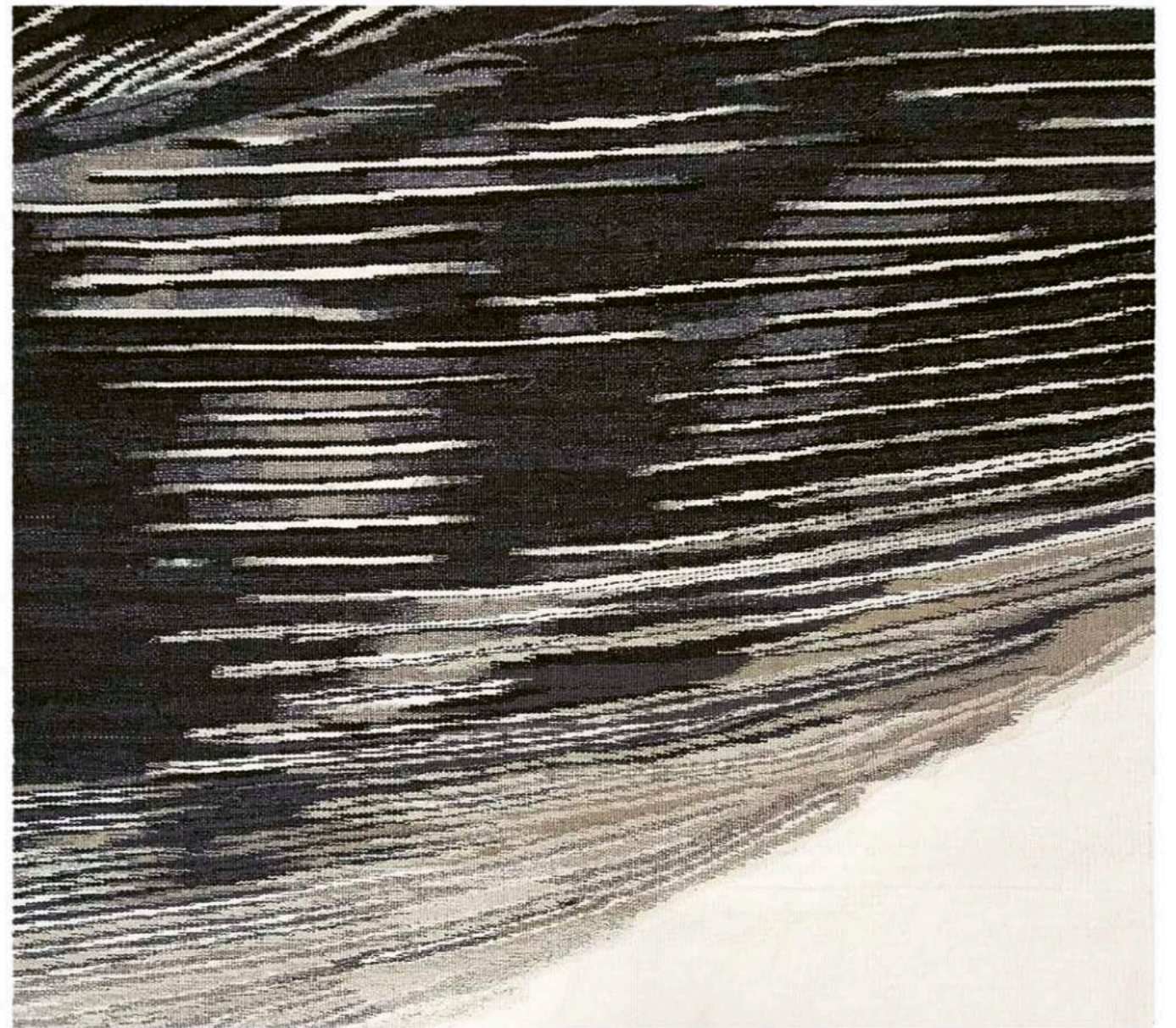
KÁRPITMŰVÉS Z

A tervezés során nagy érdeklődéssel fordultam a különböző tárgyak felnagyított szerkezete felé. Elsősorban az anyag rejtett struktúrája és természete inspirált, amelyet csak felnagyítva lehet érzékelni, szabad szemmel nem. Sorozatom két darabja ezt a jelenséget mutatja be egy fácántoll felnagyított részletén keresztül. A tollnak a bonyolult, de mégis szabályos struktúráját és összetettségét akartam érzékeltetni, és ennek a szerkezetnek a kapcsolatát a környezetével. A kárpiton ezt fehér háttérrel értem el, amely kihangsúlyozza a toll felépítését és az alkotórészek határait.

Durante la progettazione, mi sono avvicinata con grande interesse alla struttura ingrandita di diversi oggetti. A ispirarmi principalmente è stata la struttura nascosta e la natura stessa del materiale, che si rivelano solo ingrandendo gli oggetti, restando invisibili a occhio nudo. I due pezzi della mia serie mostrano questo fenomeno attraverso un dettaglio ingrandito di una piuma di fagiano. Volevo far percepire la struttura intricata, ma nello stesso tempo regolare della piuma, la sua complessità, oltre alla relazione di questa struttura con l'ambiente che la circonda. Sull'arazzo ho ottenuto questo risultato utilizzando uno sfondo bianco che mette in risalto la struttura della piuma e i bordi dei suoi componenti.

TOLLSZEGÉLY | BORDO DI PIUMA | 2024
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 90x90 CM

Munkám a 2020-as év megpróbáltatásaira utal: a hermetikusan elzárt művészeti intézményekre és elszigetelt művészekre, a kiállítóterem sötétségére és a kényszerű otthon maradásra. A korábban mindig csak kivilágított, művekkel teli kiállítóterem üresen tátongó falai sötétségbe vesztek a mennyezet hatalmas szerkezete által uralt térben. Az otthon magába szippantott, fogva tartott meleg, puha fényeivel, apró részleteivel. Hol és kinek mutassam meg magam?

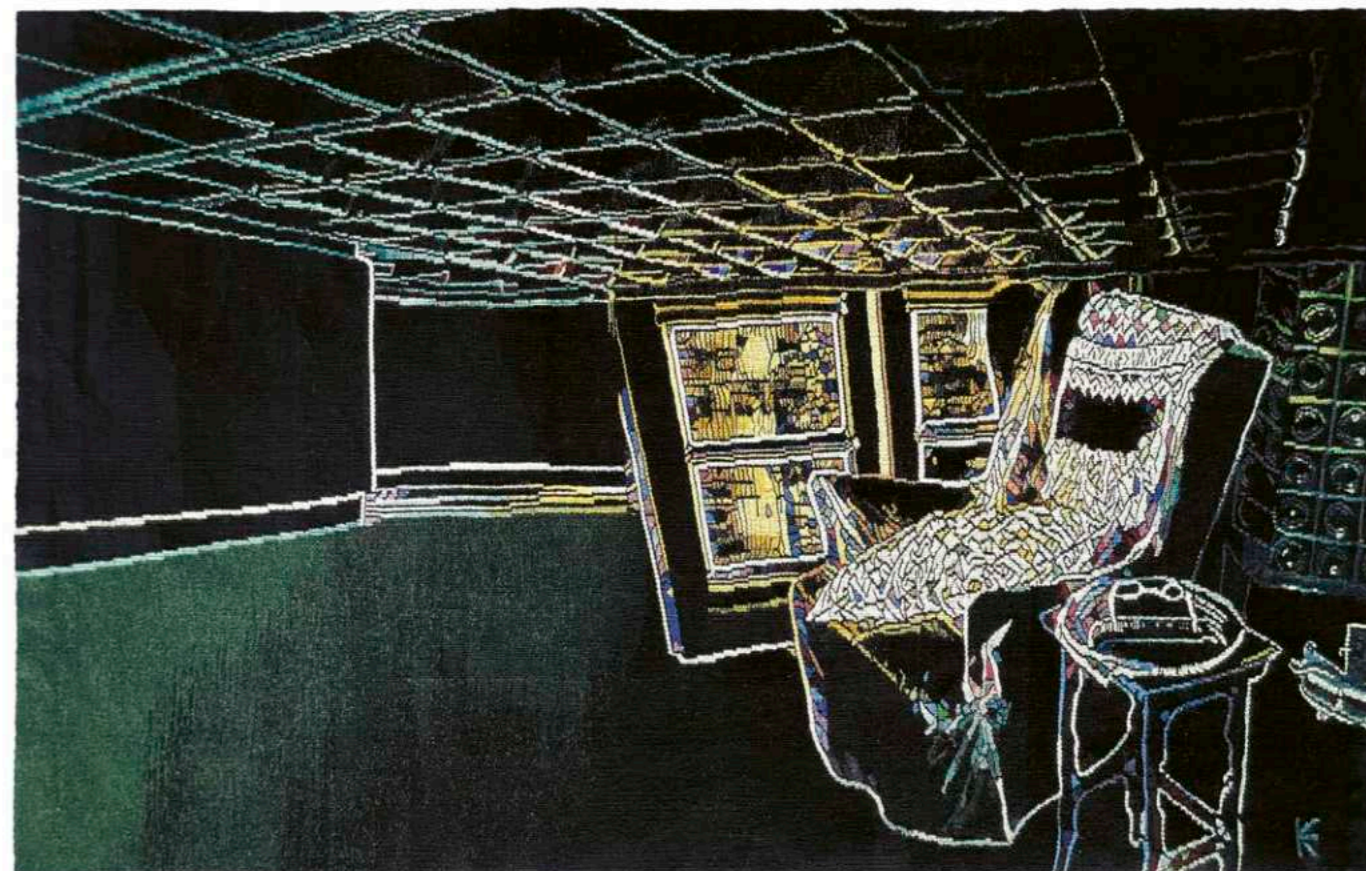
KNEISZ ESZTER
FERENCZY NOÉMI - DIJAS KÁRPITMŰVÉSZ

Il mio lavoro si riferisce alle difficoltà dell'anno 2020: alle istituzioni artistiche ermeticamente chiuse, agli artisti isolati, all'oscurità delle sale espositive e all'obbligo di restare a casa. Le pareti sgombre della sala espositiva, prima sempre illuminate e gremite di opere, si perdevano nell'oscurità dello spazio dominato dall'enorme struttura del soffitto. La casa mi ha inghiottito, trattenendomi con le sue luci calde e soffuse, con i suoi piccoli dettagli. Dove e a chi posso mostrarmi?

HOME CONTRA OFFICE | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 120x190 CM

KÓKAY KRISZTINA

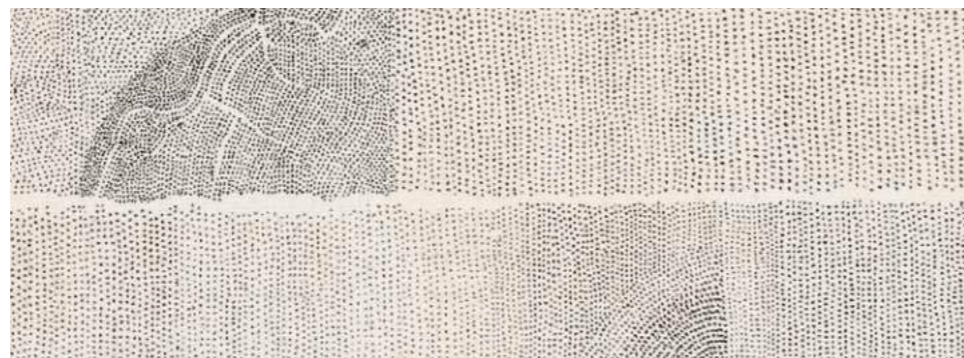
FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉSZ
ERDEMES ÉS KIVÁLÓ MŰVÉSZ

Rajzolásához készülődtem, mikor egy váratlan helyzet megakadályozott abban. Szerencsére kéznél volt egy gyönyörű erdélyi len házi szőttés guriga és textil-filc-

tollak. Hogy mérgemet levezessem, rajzolni, illetve pöttyögetni kezdtem a lenvásznat. Kiderült, hogy ez a megfelelő technikai megoldás erre az anyagra, amiről már előzetesen gondolkodtam, de eddig nem jutott eszembe. Tervezés nélkül nőtték a sorok, gyűlt a mondanivaló, a sok gondolat, egyre mélyebbről, közelről és távolról. Óriási élvezettel dolgoztam és örömmel készítettem ezt a munkát, amely önvizsgálat, az élet történéseinek felismerése, azok sorrendiségét és jelentőségét kutatja.

Mi stavo preparando a disegnare, quando sono stata interrotta da un evento inatteso. Per fortuna avevo a portata di mano un bellissimo rotolo di tessuto di lino transilvano fatto in casa e dei pennarelli per tessuti. Per sfogare la mia rabbia, ho iniziato a disegnare, o meglio a punteggiare sul tessuto di lino. Si è rivelata una tecnica adatta a questo materiale. L'idea mi aveva già sfiorata in precedenza, ma fino a quel momento non ci avevo mai pensato seriamente.

Le righe crescevano pur senza alcuna pianificazione, si affollavano i pensieri e le cose da dire provenivano sempre più dal profondo, da vicino e da lontano. Ho lavorato con grande piacere e gioia a quest'opera, che è un autoesame, un modo di riconoscere gli eventi della vita, di cui indaga la sequenzialità e l'importanza.

A TŰRÉS HATÁRAI | I LIMITI DELLA TOLLERANZA | 2024

FESTETT VÁSZON | TELA DIPINTA | 216x42 CM

LENCÉS IDA

FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉSZ

Egy gépies komputervilág előérzete, amely ablakot nyit a természeti képre. Az apró raszterpontok átmenetet képeznek, mint a csillagok az égbolton. A szemet gyönyörködtető rózsakert színekben úszik, az íriszes kék égbolt a földi boldogságot érzékelteti. Honnan származnak ezek a rózsák? Ez egy képzeletbeli táj, amely messzire viszi a gondolatot. Az emberiség lélekmentő, menekülési vágyát jeleníti meg egy elektronikus „pixel-világon” keresztül.

A rózsakertet körbevevő keretszerű bordűr mértani rendszert alkot és a két világ ütköztetése érzékelteti azt az ellentmondást, amiben élünk, létezünk. Az emberiség erre az útra tért. ...rózsabimbó, rózsafűzér, rózsaillat, rózsakoszorú, rózsaoaj, rózsaszín, rózsaiünnep, rózsavíz, babarózsa, bazsarózsa, bourbon rózsza, csipkerózsa, örökrózsa, szellőrózsza, tearózsa, tubarózsa...

Presentimento di un mondo meccanico, computerizzato, che apre una finestra su un paesaggio naturale. I piccoli punti raster formano una transizione, come le stelle nel cielo. Il giardino di rose, un incanto per l'occhio, fluttua nei colori, mentre il cielo blu iris trasmette una sensazione di felicità terrena. Da dove provengono queste rose? Questo è un paesaggio immaginario che porta il pensiero lontano. Rappresenta il desiderio d'evasione dell'umanità attraverso un mondo elettronico di 'pixel'. La bordura che circonda il giardino di rose a mo' di cornice forma un sistema geometrico, ed è il contrasto generato tra i due mondi a riflettere la contraddizione in cui viviamo ed esistiamo. L'umanità ha imboccato questa strada. ...bocciolo di rosa, rosario, profumo di rosa, corona di rose, olio di rosa, color rosa, festa della rosa, acqua di rose, rosa di Damasco, peonia, rosa Bourbon, rosa canina, rosa eterna, anemone, rosa odorata, tuberosa...

RÓZSAKERT | GIARDINO DI ROSE | 1986
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 94x96 CM

MÁDER INDIRA

FERENCZY NOÉMI-DÍJAS KÁRPITMŰVÉSZ

A „Kezdetben volt az Ige...” című falikárpit a víz szakrális jelentésrétegét fogalmazza meg. A víz, mint ősanyag az élet kiáradását jelképezi, ugyanakkor az isteni kegyelemből fakadó megtisztulás, az új életre születés, a kegyelmet adó erő, az isteni lélek és áldás metaforája is. Kifejezi az elérkező üdvösséget, a messiási idők bekövetkeztét, amikor Kezdet és Vég összeér, s az Úr meglátogat minket a Magaságból. Feltárja azt a kibeszélhetetlen, rejtett dimenziót, amelyet mindannyian magunkban hordozunk, s amelyben Isten újra és újra megérint minket.

L'arazzo intitolato "In principio era il Verbo..." esprime il livello sacrale del significato dell'acqua. L'acqua, come sostanza primordiale, simboleggia il flusso della vita, ma è anche una metafora della purificazione per grazia divina, della rinascita ad una nuova vita, della forza che dona grazia, dello spirito divino e della benedizione. Esprime la salvezza imminente, l'avvento di tempi messianici, quando Inizio e Fine si incontrano e il Signore ci fa visita dall'alto. Rivela quella dimensione nascosta e inesprimibile che tutti portiamo dentro di noi, e in cui Dio ci tocca più e più volte.

„KEZDET BEN VOLT AZ IGE...” | "IN PRINCIPIO ERA IL VERBO..." | 2017
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 94x220 CM

NAGY JUDIT

MUNKÁCSY MIHÁLY-DÍJAS KÁRPITMŰVÉSZ

Megkértek egyszer, hogy egy szálloda kápolnájába tervezek és szőjek egy kárpitot, hogy a vendégek ne csak testüket, de lelküket is megpihentessék az ottlétük alatt. A mű a rövid határidő miatt nem valósulhatott meg, de nekem fontos volt ennek a gobelinnek a megszövése, csak úgy magamnak, saját lelkem kápolnájába. – Mert, igen, sokféle vallás van! Mindennek az Alfa és Omega – a sok bajnak, háborúságnak is okozója – holott, végül is mindannyian csak az EGY-ben hiszünk. A sokféleség általam elképzelt és áhított egyensúlyát próbáltam összeszőni ezen a kárpiton.

Una volta mi chiesero di progettare e tessere un arazzo per la cappella di un hotel, affinché gli ospiti potessero rilassare non solo il corpo, ma anche l'anima durante il loro soggiorno. A causa della scadenza troppo ravvicinata, l'opera non si poté realizzare, ma per me era importante tessere quell'arazzo, solo per me stessa, per la cappella della mia anima. Perché, sì, ci sono molte religioni! C'è l'Alfa e l'Omega di tutto – anche la causa di tanti problemi e guerre – eppure, alla fine, tutti crediamo solo nell'UNO. In questo arazzo ho tentato di tessere l'equilibrio tra le diversità da me immaginato e desiderato.

TEPLOMI KÁRPIT | ARAZZO PER UNA CHIESA | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 165x150 CM

Szerencsés véletlen, hogy itt a római Magyar Akadémián állíthatom ki azt a kárpitmunkámat, amelynek keletkezése éppen egy római úthoz köthető. Az itt található Etruszk Múzeum gyűjteményében fedeztem fel a színes gyöngyöket, majd a látott élményből ihlet lett. A gyöngyök színvilága elindította bennem a folyamatot, hogy megkomponáljam a Gyöngyjáték című falikárpitomat. A gyönyörű, égetett mázas gyöngyök valószínűleg egy etruszk nő ünnepi díszei lehettek. Ezt az ünnepi szépséget, harmóniát jelenítettem meg munkámban. Két ovális alakzatba rendezett kompozícióba különböző méretű kék, rózsaszín, és aranysárga gyöngyöket helyeztem. A felső ívben a kék megannyi árnyalatai a természet szépségét – a víz, a flóra és fauna

életterét – reprezentálják, majd az ebből

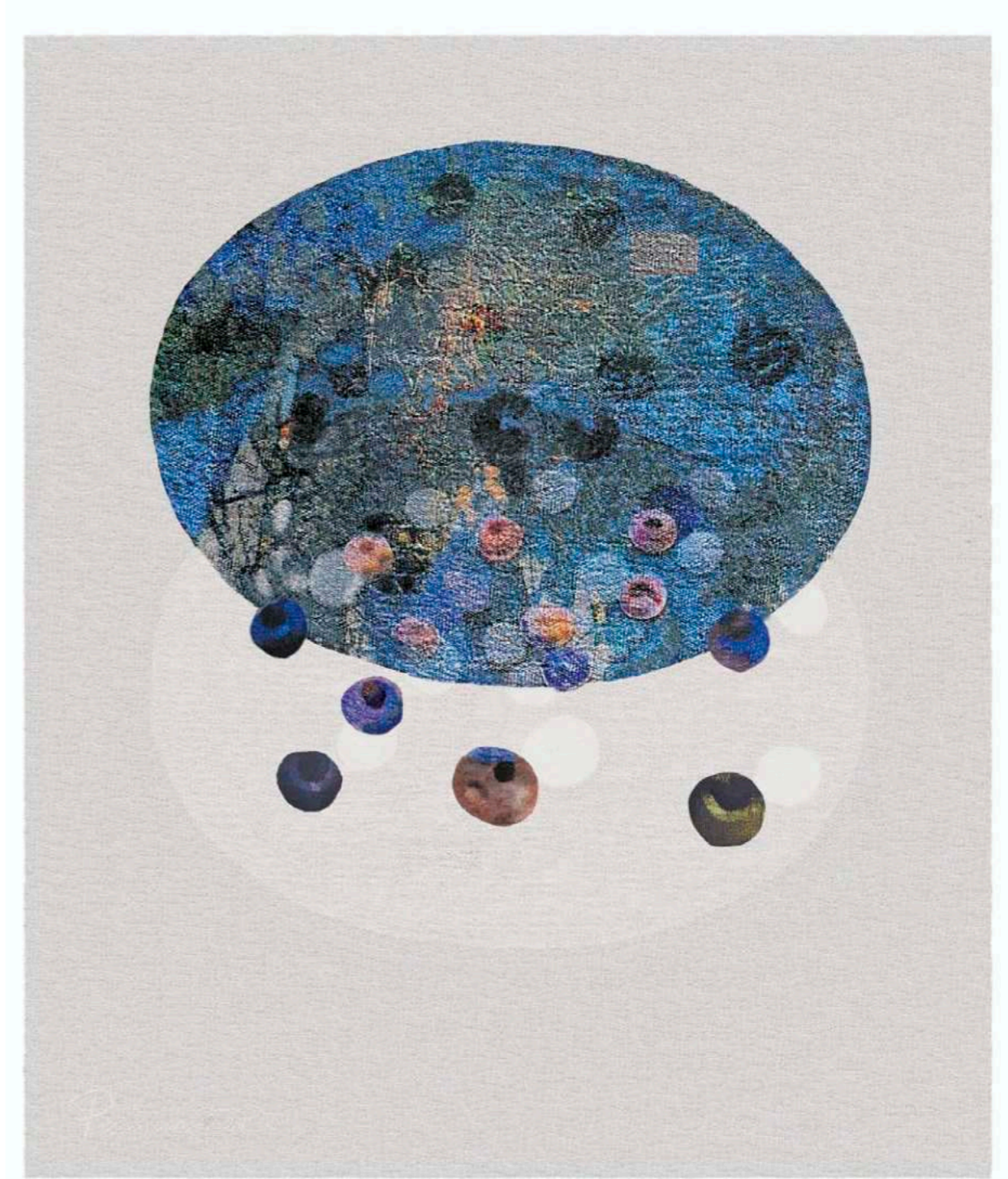
kirajzolódó ezüst szálakkal megszőtt ellipszisből lehulló gyöngysor „elporlik” a semmibe. Ez a metaforikus kép a mulandóság kérdéskörét vetíti elénk.

È una fortunata coincidenza che io possa esporre qui, presso l'Accademia d'Ungheria in Roma l'arazzo la cui creazione è legata proprio a un viaggio fatto nella Città Eterna. Ho scoperto delle perle colorate nella collezione del Museo Etrusco situato qui, e questa esperienza visiva si è tramutata in ispirazione. L'universo di colori delle perline ha scaturito in me il processo creativo che ha portato alla composizione del mio arazzo intitolato "Gioco di perle". Queste bellissime perline smaltate erano probabilmente ornamenti festivi di una donna etrusca. Nel mio lavoro ho voluto rappresentare questa solenne bellezza e armonia. Ho disposto perle color blu, rosa e oro di diverse dimensioni in due composizioni ovali. Nell'arco superiore, le molteplici sfumature del blu rappresentano la bellezza della natura – l'habitat dell'acqua, della flora e della fauna – poi da qui emerge l'ellisse tessuta in una trama di fili d'argento dalla quale un filo di perle scivola in basso per "polverizzarsi" nel nulla. Questa immagine metaforica ci pone di fronte alla questione della caducità.

GYÖNGYJÁTÉK | GIOCO DI PERLE | 2024

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 220x180 CM

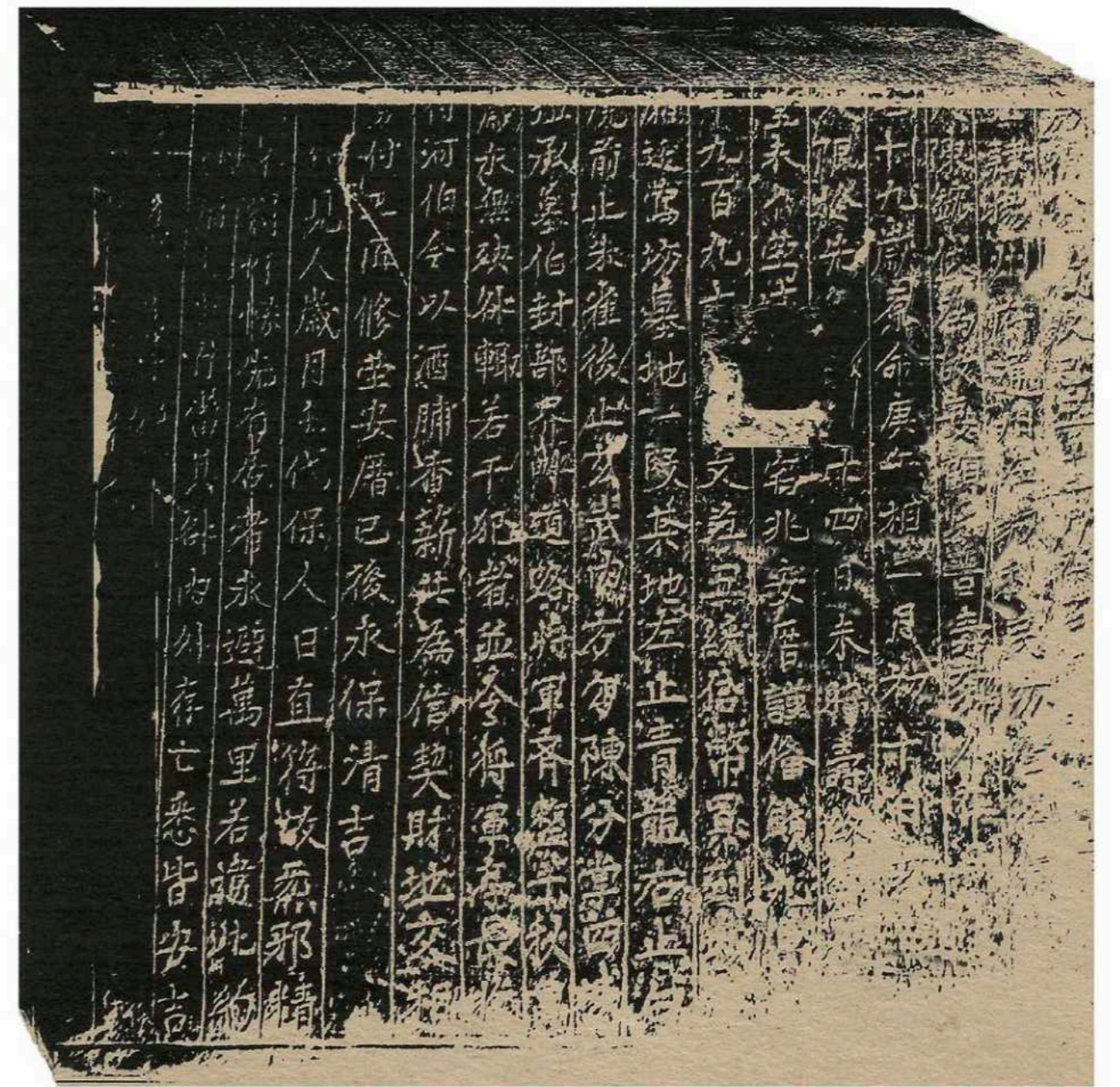

Út a fénybe című munkámat kínai utazásom inspirálta. Kína legelső múzeumának (Nantong) kiállítási anyagában találtam rá erre a sírsztélére. A kőtábla vésete egy sókereskedő feleségének rövid élettörténetét idézi fel a „kínai reneszánsz” időszakából. A súrlófényben álló kőtáblán a fény finom árnyalatokban ömlött szét. Balról jobbra a sötét árnyalatokból fokozatosan éles kontúrokkal jelentek meg az írásjelek, majd a tábla jobb szélén az erős világos tónusok tördelték fel a jeleket. A sötét és világos formáknak ez a különös játéka a megszületés, az élet, majd az enyészet örök folyamatát idézték fel bennem.

Il mio lavoro intitolato "Strada verso la luce" è stato ispirato dal mio viaggio in Cina. Ho trovato questa stele funeraria nel materiale espositivo del primo museo della Cina (Nantong). L'incisione sulla lastra di pietra richiamava la breve storia della vita della moglie di un mercante di sale, risalente al periodo del "Rinascimento cinese". Sulla lastra, esposta a illuminazione laterale, la luce si diffondeva in delicate sfumature. Dalle tonalità scure i caratteri emergevano gradualmente da sinistra verso destra assumendo dei contorni sempre più nitidi, mentre sul bordo destro della lastra vi erano forti toni chiari a spezzare i sinogrammi. Questo strano gioco di forme scure e chiare ha evocato in me il processo eterno della nascita, della vita e del declino.

ÚT A FÉNYBE | STRADA VERSO LA LUCE | 2017
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 180x180 CM

A változás, az valami másba történő átalakulás. Ritkábban pillanatok alatt megtörténik, de gyakran egy olyan lassú folyamat, amelyet napról napra szinte észre sem veszünk. Csak időnként csodálkozunk rá, állapítjuk meg a közties állapotok szépségét és az egész folyamat drámáját. Úgy érezzük, hogy ez a jelenség lehet építő, semleges, de romboló is. A lengő kalászkok megdőlnek, elveszítik szépségüket és lassan a porba hullanak. Ezt az emlékképet dolgoztam fel kiindulásként. A kompozíció egy fémes, technicista kontrasztban jelenik meg, amelynek rideg ipari jellegét feloldja a nyüstök „megszemélyesítése”: deformálása, átpozicionálása és burjánzó tovább építése. Így a realisztikus ábrázolás helyett maga a folyamat kerül előtérbe, amely során asszociálhatunk pl. az emberi lét törvényszerűségére, a fiatalság mulandóságára és az öregedés folyamatára is. Ugyanakkor reményt is támaszthat, hiszen ebben az absztrakcióban nem szükségszerű, hogy csak balról jobbra haladva értelmezzük a folyamatot, hanem haladhatunk fordítva is és akkor a minőség megfordul: a megfásult öregség helyett a békés bölcsesség irányába tarthatunk.

PÁZMÁNY JUDIT
KÁRPITMŰVÉS Z

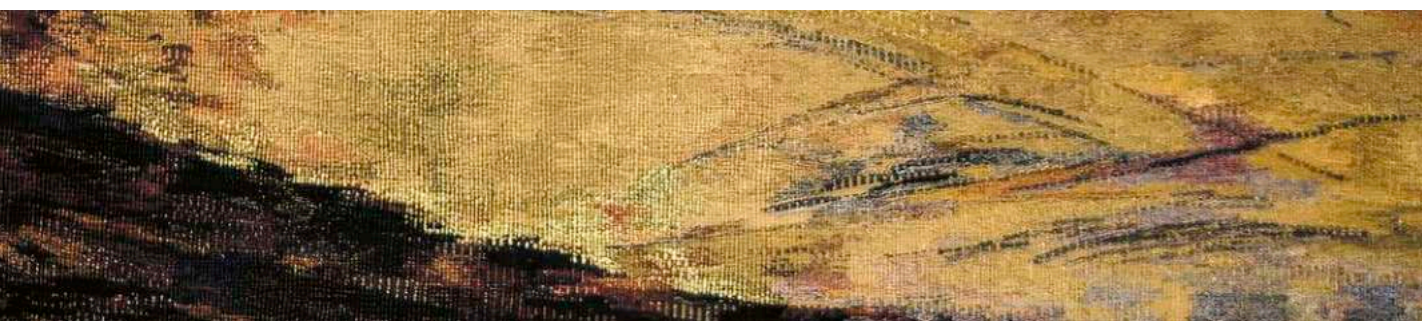
Il cambiamento è una trasformazione in qualcos'altro. Talvolta avviene

in un attimo, ma spesso è un processo così lento che quasi non lo percepiamo con il passare dei giorni. Solo a volte lasciamo che ci sorprenda, rendendoci conto della bellezza degli stati intermedi e del dramma dell'intero processo. Ci sembra che questo fenomeno possa essere costruttivo, neutrale o addirittura distruttivo. Le spighe ondegianti si piegano, perdono la loro bellezza e lentamente cadono nella polvere. Come punto di partenza ho elaborato il ricordo di questa immagine. La composizione si manifesta in un contrasto metallico e tecnicistico, il cui freddo carattere industriale viene attenuato dalla "personificazione" dei fili dell'ordito: la loro deformazione, il loro riposizionamento e la loro costruzione mirata a una crescita rigogliosa. In questo modo, al posto di una rappresentazione realistica, emerge il processo stesso, che può richiamare ad es. le leggi della natura umana, l'evanescenza della giovinezza e il processo di invecchiamento. Allo stesso tempo, può anche suscitare speranza, poiché in questa astrazione il processo non va necessariamente interpretato andando da sinistra verso destra, ma possiamo procedere anche al contrario, per ottenere una qualità capovolta dirigendoci verso una pacifica saggezza anziché verso un'arida vecchiaia.

„A folyó sötét lemez” egy idézet Sylvia Plath Lorelei című verséből.

A folyó csendben, lappangó titkokat temet az éjszaka sötétjében. A szétfolyó „lemez” színeket rejt: lehet fekete, kék, lila, vörös. Leginkább vörös, a maga szimbolikus üzenetével. Sok munkám a romlásról, a karcolásról, a törlésről szól. Ebben a kárpitban olyan részeket töröltem ki, amelyek talán emlékek voltak, talán vágyakozás valami után. Van egy határ, amit kitoltam, egy határ, amit kitöröltem, egy határ, amit eltakartam.

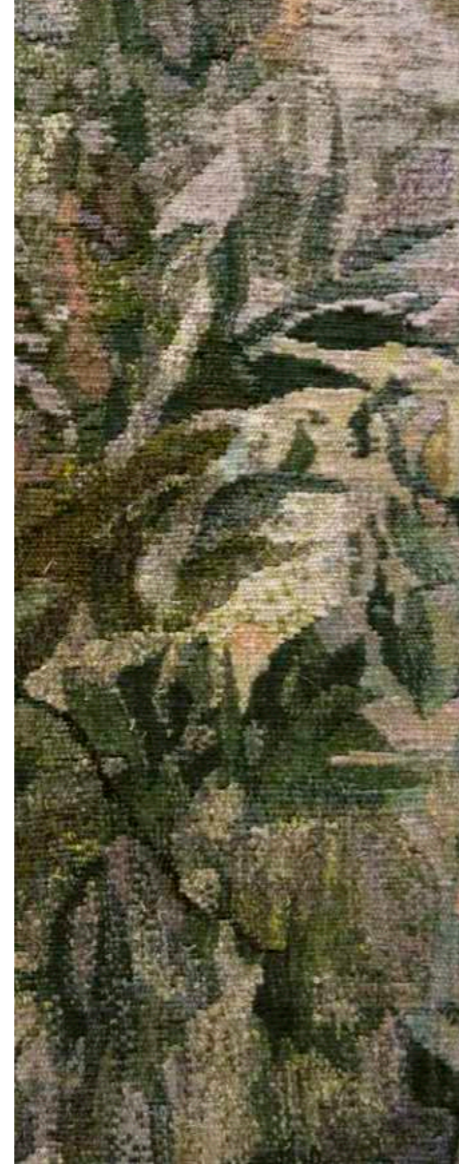

“Fiume che scorre nero sotto una leggera lucentezza a specchio” è un verso tratto dalla poesia “Lorelei” di Sylvia Plath. Il fiume, silenzioso, seppellisce segreti nascosti nell’oscurità della notte. Quello “specchio” che defluisce cela dei colori: può essere nero, blu, viola, rosso. Ma soprattutto rosso, con il suo messaggio simbolico. Molti miei lavori parlano della distruzione, del graffiare, della cancellazione. In questo arazzo ho cancellato parti che forse erano delle memorie, forse bramosie di qualcosa. C’è un confine che ho spostato, un confine che ho cancellato, un confine che ho coperto.

„A FOLYÓ SÖTÉT LEMEZ” | “FIUME CHE SCORRE NERO SOTTO UNA LEGGERA LUCENTEZZA A SPECCHIO” | 2012
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 90x140 CM

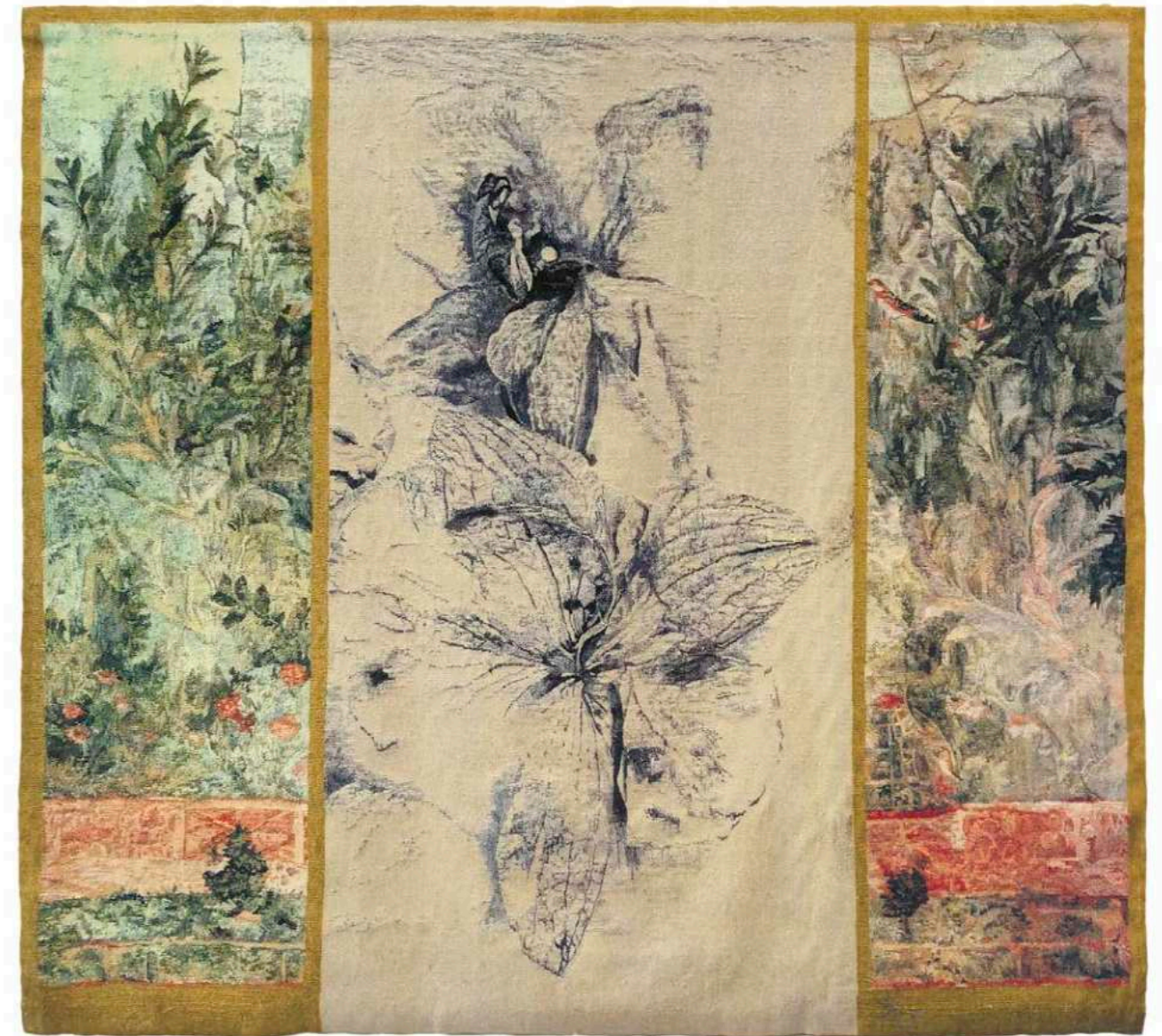
Az alkotásom elkészítését Berzsenyi Dániel egyik költeményének sora ihlette: „Hervad már ligetünk, díszei hullanak”, amely a mű címe is lett. Ez a szép metafora az élet metamorfózisára utal. Ezt az átváltozást fejezi ki a triptichon kompozíció. A kárpit két oldalán egy gyönyörű, békés, aranyban tündöklő ligetet, gyümölcsfákat, virágokat, madarakat látunk, amelyek közrefogják a föld leg szebb virágát, az orchideát. De itt – miként az emberi bőr az idők során – a gyönyörű szirmok kiszáradnak, hártyszerűvé, szinte átlátszóvá válnak. Mondanivalóm lényege, hogy az emberek szeressék, tiszteljék, értékeljék és védjék a harmonikus életet.

S Z A B Ó V E R O N A
K Á R P I T M Ū V É S Z

La mia opera è stata ispirata da un verso di una poesia di Dániel Berzsenyi: “Appassisce

oramai il nostro giardino, i suoi fregi cadono”, che ne è diventato anche il titolo. Questa bella metafora fa riferimento alla metamorfosi della vita. La composizione del trittico esprime questa trasformazione. Ai lati dell’arazzo vediamo un meraviglioso giardino pacifico, splendente e dorato, con alberi da frutto, fiori e uccelli, che abbracciano, al centro, il fiore più bello della terra, l’orchidea. Ma qui – come succede alla pelle umana nel corso del tempo – i bellissimi petali si disseccano, diventano sottili come una membrana, quasi trasparenti. L’essenza del mio messaggio è quella di esortare le persone ad amare, a rispettare, ad apprezzare e a proteggere la vita armoniosa.

„HERVAD MÁR LIGETÜNK...” | “APPESSISCE ORAMAI IL NOSTRO GIARDINO...” | 2002
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 162x182 CM

SZÁRAZ MARIKA

KÁRPITMŰVÉS

A geometriai formák az írott nyelv vagy vizuális kommunikáció legegyszerűbb elemei. Egy szimbólummá vált geometriai alakzat kifejezhet egy fogalmat vagy egy egész témát anélkül, hogy részletesen leírná. Univerzális nyelv, amely megtalálható a makrokozmoszban, mikrokozmoszban, a természet minden területén. Lenyűgöznek a természet megnyilvánulásai, legyen szó a világűréről, egy falevélről vagy egyszerűen csak

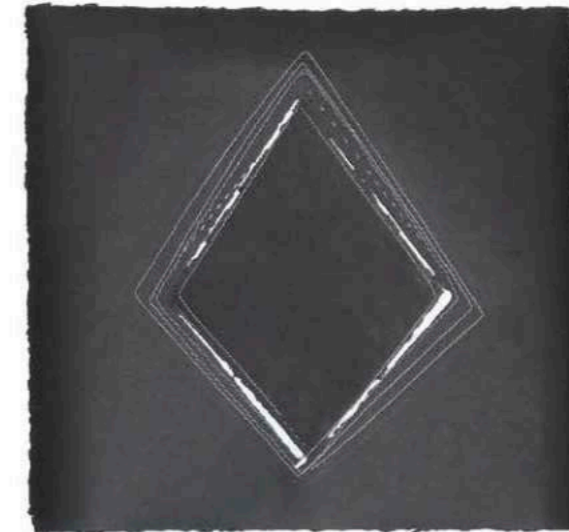
geometrikus alakú véletlen nyomokról. Felidéznek bennem egy távoli titokzatos írást, amely egyben olyan közeli, hogy a részemet képezik.

Le forme geometriche sono gli elementi più semplici del linguaggio scritto o della comunicazione visiva. Una figura geometrica che diventa un simbolo può esprimere un concetto o spiegare un intero argomento senza bisogno di descriverlo nei dettagli. È un linguaggio universale, presente nel macrocosmo, nel microcosmo, in ogni ambito della natura.

Sono affascinata dalle manifestazioni della natura, che si tratti del cosmo, di una foglia o semplicemente di tracce geometriche casuali. Richiamano alla mia mente una scrittura misteriosa e lontana, ma allo stesso tempo così vicina da far parte di me.

EGY ROMBUSZ TÖRTÉNETE | STORIA DI UN ROMBO | 2024
EGYÉNI TECHNIKA | TECNICA SPECIALE | 100x30 CM

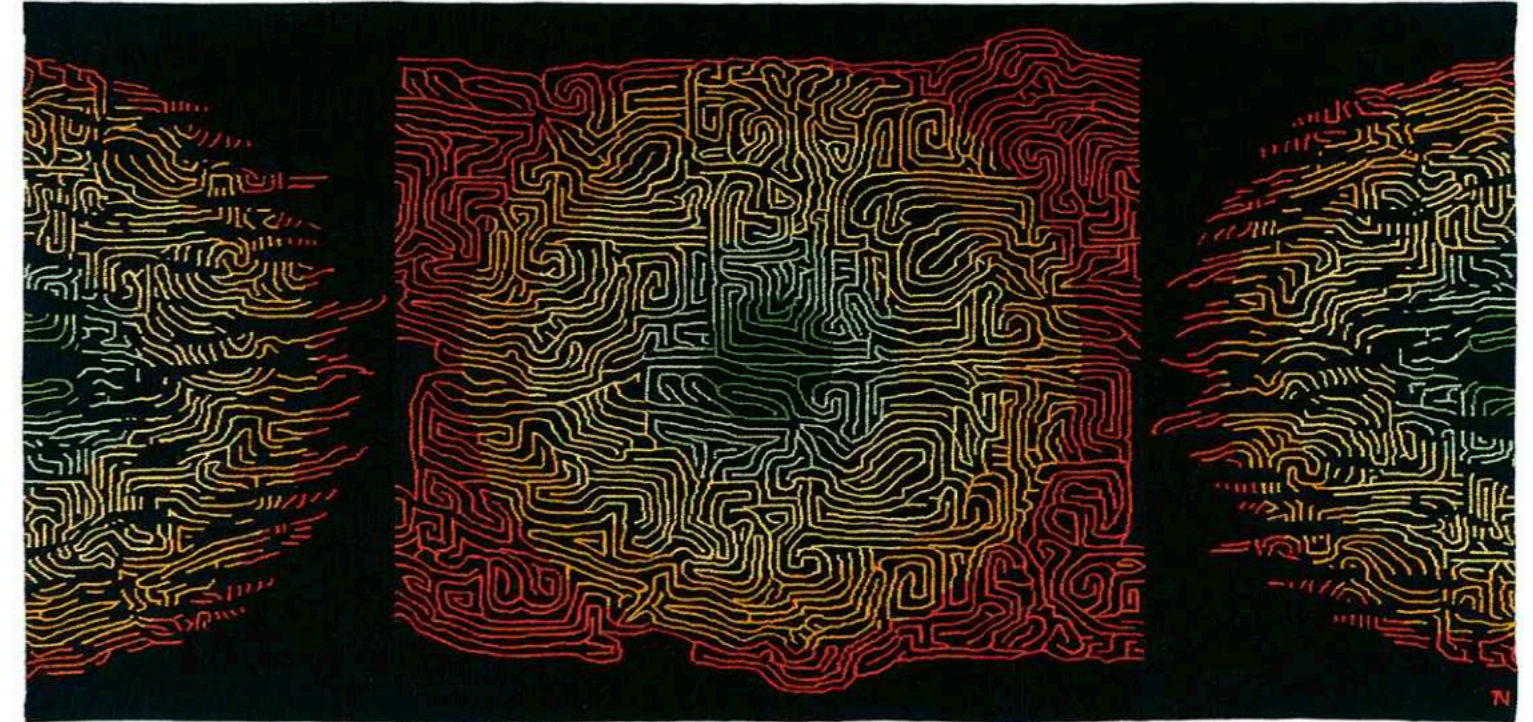
Munkámban Földünk létezésének három szakaszát mutatom be: a kezdeti ősrobbanást, amelyből világunk létrejött, a végkifejletet, amelyben az emberiség pusztulása, az apokalipszis következik be, és ami ezek között van, az útvesztőkkel teli világunkat, amely állandóan a harcok, fegyverropogások célkeresztjében van, és amely maga is dinamikusan, periodikusan változik és megismétli önmagát a történelemben.

Remény és kudarc, szeretet és gyűlölet, születés és pusztulás váltja egymást szüntelenül.

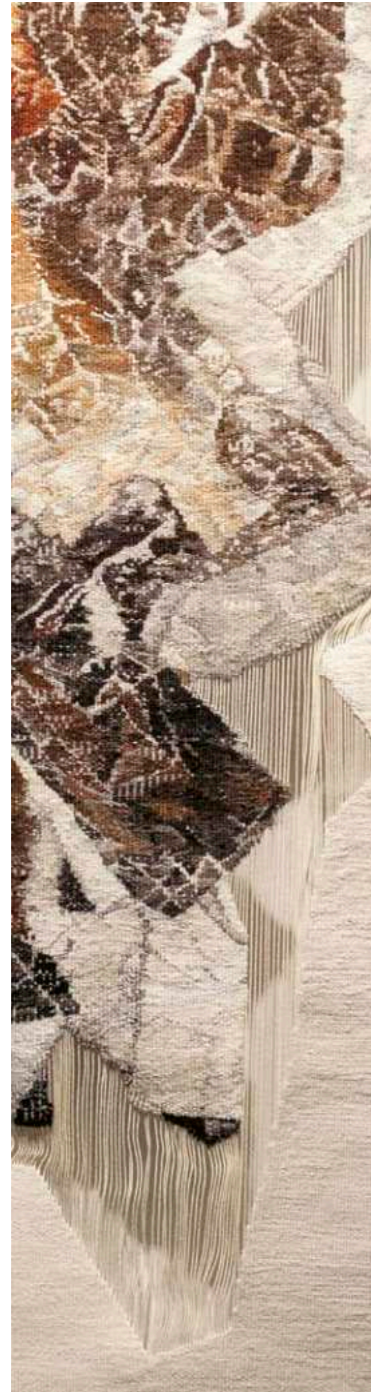
A mélykék háttér nemcsak a világűr színét fejezi ki, hanem a végtelent, az időtlenséget is. Földünk mindössze egy csepp a világegyetem tengerében. A kör alakú kompozíció a Föld alakját is szimbolizálja, mint kerek egészet, míg a kompozíció két szélén pedig azt mutatom meg, hogy ez a kerek egész bármikor széttörhet, megbomolhat. A három forma pedig egy folyamat részeit jelképezi. A kezdeti töredezettségből összeálló egész újra szerteoszlik. A két szélső motívum egymásnak tükörképe, attól függően, hogy honnan nézzük és milyen kontextusba helyezzük őket.

Nel mio lavoro presento le tre fasi dell'esistenza della nostra Terra: il Big Bang primordiale, da cui ebbe origine il nostro mondo, la fine in cui l'umanità perisce con l'arrivo dell'apocalisse, e ciò che sta nel mezzo, il nostro mondo pieno di insidie, costantemente nel mirino di battaglie e spari, un mondo che cambia dinamicamente, periodicamente, e continua a ripetersi nella storia. Speranza e fallimento, amore e odio, nascita e distruzione si alternano incessantemente. Lo sfondo blu profondo non rappresenta solo il colore dello spazio cosmico, ma anche l'infinito e l'atemporalità. La nostra Terra è solo una goccia nell'oceano dell'universo. La composizione circolare simboleggia anche la forma della Terra, come un'unità rotonda, mentre ai due estremi della composizione mostro che questa unità può rompersi e disgregarsi in qualsiasi momento. Le tre forme invece simboleggiano le parti di un processo. L'Unità che si crea dalla frammentazione iniziale, si dissolve nuovamente. I due motivi alle estremità sono speculari, a seconda della direzione da cui li si osserva e del contesto in cui li si colloca.

Az eddig elkészített kárpitjaim is egyfajta „fragmentum-parafrízisok” voltak, az elmúlt idők portréinak újra értelmezett darabjai, amelyek reflektálnak az új évezred nehéz és bonyolult világára. A térben megmozgatott, megkoptatott, meggyűrt portrétörödékként látható kárpitmunkám címe a „Reneszánsz portré” is lehetne. A lebegő szálak és a portré távolba tekintő arca – mintegy a jövő időrésébe –

a messzeségbe viszi a nézőt, ahol bármi megtörténhet. Számomra ez a reményt jelent a bizonytalanságban.

I miei arazzi realizzati finora erano come delle parafrasi di frammenti, reinterpretazioni di ritratti del passato che riflettono la complessità e le difficoltà del nuovo millennio. La mia opera, che si presenta come un ritratto frammentato, fisicamente spostato, sbiadito e stropicciato, potrebbe anche intitolarsi “Ritratto Rinascimentale”. I fili sospesi e il volto del ritratto che guarda lontano, come se scrutasse un pertugio del tempo futuro, trasportano lo spettatore verso l’ignoto, dove tutto può accadere. Per me, questo rappresenta la speranza nell’incertezza.

LÁTHATATLAN TÁVLAT | PROSPETTIVA INVISIBILE | 2024
FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 155x100 CM

NŐISÉG TEXTIL ÉS MŰVÉSZET KÖZÖTT

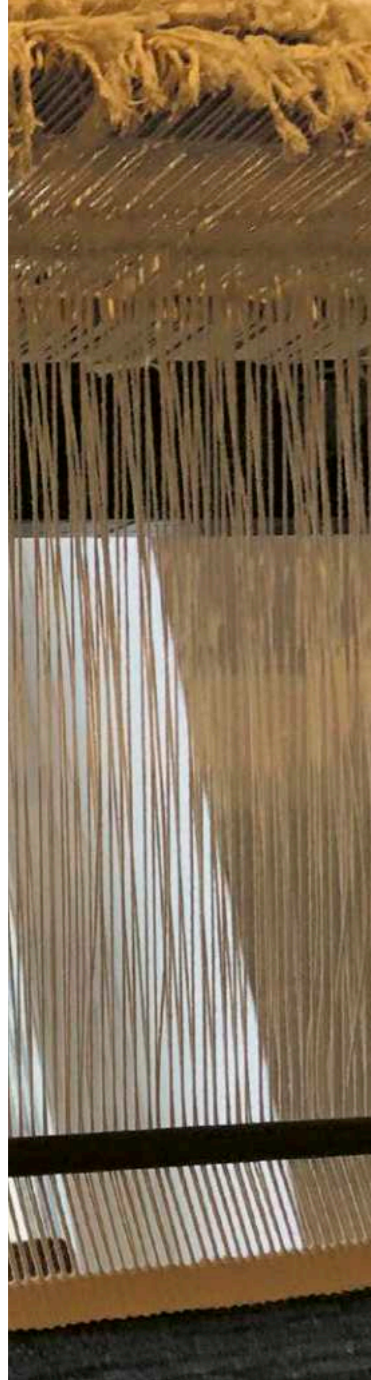
Az évszázadokon át összekapcsolódott *női* és *textil* jelzők hosszú ideig a „kisebb művészetek” kategóriájába tartoztak (szemben az ún. *magasművészettel*), éppen női mi voltuk miatt. Ezek a kategóriák és definíciók ma már objektívebb megközelítést igényelnek a művészetre alkalmazott textilnyelvezetet illetően, valamint egy korszerűbb, fejlettebb szemléletet, amely lehetővé teszi a *női/textil* és *művészet/textil* szókapcsolatok újraértelmezését. Ezáltal új értelmet nyerhetnek ezek különféle megnyilvánulásai, figyelembe véve a mai, modern látásmódban újragondolt ősi textilhagyományokkal fennálló elengedhetetlen kapcsolatukat is.

A textilművészet hatalmas lehetőségeket rejtő művészi kifejezésformaként jelenik meg, amely képes a legösszetettebb társadalmi és kulturális kérdések mélyreható vizsgálatára. Maga a textil és a szövés természete – lévén ez az első emberi technológia –, mint egyetemes örökség, amely az egész emberiség és azon belül minden egyes közösség történelmében gyökerezik, ideális kifejezőeszközzé teszi a textilt a valóság sokrétű aspektusainak feltárására. Ugyanakkor a textil alapjai, amelyek szorosan kapcsolódnak az identitás és a kultúra fogalmaihoz, termékeny talajt kínálnak egy folyamatos, egyenjogú és határozott értelmezés felé fejlődő párbeszédhez, beleértve a női szerep újraértelmezését is.

Ez a kiállítás lehetőséget nyújt arra, hogy újragondoljuk a *határ*, *korlát*, *kategória* szavak jelentését, és magát a *meghatározás* fogalmát is, túllépve ezeken, kapcsolatot teremtve olasz és magyar női művészek között, folytonos párbeszédet kezdeményezve. Ez a párbeszéd olyan ősi eljárásokon és anyagokon keresztül kutat és érdeklődik világunk iránt, amelyeknek a művészet nyújt új és sokszínű hangot, mely egyszerre kórusban egyesülő, de egyedi és személyes is.

A magyar kiállítók közé meghívott olasz női művészek az emlékezet és az identitás értékéről és jelentéséről gondolkodnak a technológia, a globalizáció és a mesterséges intelligencia korában. Mindezt a *szövésen* keresztül teszik, amely változatlanul mutatkozik, ám mégis – ahogy már évezredek óta – folyamatosan képes megújulni, alkalmazkodva a mindenkori jelenhez, sőt, újragondolva, értelmezve és megelőzve annak alakulásait. *Szövés*, amely *művészetté* válik, vagy *művészet*, amely *szövéssé* válik? Kérdés, melyről a kiállítás nézője felismerheti, hogy nyitott és mindennemű korlát nélkül értelmezhető felvetés. A technikák szigorúsága ellenére egyszerre sokrétű és egyetemes, melynek fonala észrevétlenül kapcsol és köt össze egyéneket, generációkat, népeket, azok történelmét, emlékezetét és jövőjét.

BARBARA PAVAN | FÜGGETLEN TEXTILMŰVÉSZETI KURÁTOR

FEMMINILE TRA TESSILE E ARTE

Associati per millenni, i due aggettivi *femminile* e *tessile* sono stati a lungo attribuito delle *'arti minori'* proprio in quanto *femminili*. Categorie e definizioni che richiedono oggi una riflessione più obiettiva sui linguaggi tessili applicati all'Arte e un approccio più contemporaneo ed evoluto che permetta la rilettura dei binomi *tessile/femminile* e *arte/tessile*, esplorandone le diverse declinazioni anche nell'ottica dell'imprescindibile legame con le antiche tradizioni tessili rielaborate in una visione attuale e in chiave moderna.

L'Arte tessile si configura come un linguaggio dalle enormi potenzialità in grado di approfondire le istanze sociali e culturali più complesse. La natura stessa del tessile e della tessitura - prima tecnologia umana - quale patrimonio universale, radicato nella Storia dell'umanità intera e in ogni sua singola comunità - lo rende un medium espressivo ideale per investigare i molteplici aspetti della realtà. Al contempo, la matrice tessile, con la sua intima connessione ai concetti di identità e cultura, offre un terreno fertile per un confronto continuo che evolve verso un'interpretazione emancipatoria e assertiva anche del ruolo femminile.

Questa mostra diventa così un'opportunità per ridefinire termini come *limite*, *confine*, *categoria* e lo stesso concetto di *definizione*, superandoli e mettendo in relazione artiste italiane e ungheresi in un dialogo senza soluzione di continuità che esplora e interroga il mondo in cui viviamo attraverso tecniche e materiali antichi ai quali l'Arte conferisce una voce nuova e multiforme - corale, unica e individuale al tempo stesso.

Nei loro lavori, le artiste italiane invitate consegnano all'osservatore riflessioni sul valore e il senso della memoria e dell'identità nell'era della tecnologia, della globalizzazione e dell'AI e lo fanno attraverso la *tessitura* che si rivela qui sempre uguale a sé stessa eppure - come da migliaia di anni - costantemente in grado di rinnovarsi adeguandosi al suo tempo, anzi rileggendolo, interpretandolo e anticipandone le evoluzioni. *Tessitura* che si fa *Arte* o *Arte* che si fa *tessitura*? Un quesito che in questa mostra l'osservatore scopre aperto e declinabile oltre ogni limite preconcepito, capace di essere plurale e universale pur nella rigorosità delle tecniche, seguendo un filo che lega e collega invisibilmente individui, generazioni, popoli, la loro storia, la loro memoria, il loro futuro.

BARBARA PAVAN | CURATORE INDIPENDENTE DI FIBER E TEXTILE ART CONTEMPORANEA

FEMALENESS BETWEEN TEXTILES AND ART

The words "female" and "textile" have been connected for centuries and have for a long time belonged to the category of "low arts" (as opposed to the so-called high arts), precisely because of their female nature. These categories and definitions now require a more objective approach to the textile language used in art, as well as a modern and progressive perspective that allows for a reinterpretation of the fixed concepts of female/textiles and art/textiles. In this way, their various manifestations can gain a new meaning, taking into account their essential relationship with textile traditions in today's modern way of thinking.

Textile art appears as a form of artistic expression with enormous potential, capable of in-depth examination of the most complex social and cultural issues. The very nature of textiles and weaving—being the first human technology—as a universal heritage, rooted in the history of humanity and of each community within it, makes textiles an ideal means of expression to explore the many facets of reality. At the same time, the textile base, which is closely related to the notions of identity and culture, provides fertile ground for the dialogue developing in the direction of continuous, emancipated, and decisive dialogue, including a reinterpretation of the role of women.

This exhibition provides an opportunity to rethink the meaning of the words border, limit, and category to reconsider definitional methods, going beyond them, creating a connection between Italian and Hungarian female artists, and initiating a continuous dialogue. This dialogue explores and takes an interest in our world through traditional processes and materials, to which art contributes a new and diverse voice, which at the same time merges into a choir but is also unique and personal.

The Italian female artists invited to be among the Hungarian exhibitors think about the value and meaning of memory and identity in the age of technology, globalization, and artificial intelligence. They do all of this through the seemingly unchanged weaving, but still, as it has been for thousands of years, it is able to continuously renew itself, adapting to the present and even rethinking, interpreting, and anticipating its development. Does weaving become art, or does art become weaving? It is a question that the viewer of the exhibition can address as an open and interpretable proposition without any kind of limitation. Despite the rigor of the techniques, textiles are both diverse and universal, the thread of which imperceptibly connects and binds generations, peoples, their history, memory, and future.

BARBARA PAVAN | INDEPENDENT CURATOR OF TEXTILE ART

A textil színe a sivatagi homok árnyalatait idézi. A cím által megidézett viharok nem csupán azokra a természeti katasztrófákra utalnak, amelyek több mint ezer éven át templomokat, kolostorokat, minareteket és egész civilizációkat temettek maguk alá az eurázsiai térségben, hanem egyúttal „lelki viharokat” is szimbolizálnak, amelyek képesek új rendet létrehozni a háborúk, az éghajlatváltozás, a globalizáció és az emberiség más fajokat leigázó viselkedése által feldúlt világban. A mű alakja a perzsa szőnyegek közepét díszítő medálra emlékeztet koncentrikus és szimmetrikus figurákkal, amely egy új és földöntúli világra nyitott ablaként jött létre. Ez a közties világ az érzékelhető és a felfogható között van. Henry Corbin filozófus és orientalista erre vonatkozó írása ihlette meg az alkotót, aki ezt a teremtő képzelet erejével feltérképezhető, közties térségként ábrázolja. A kiállításon szereplő *A Világ mostanáig változott* című kárpit sötétebb, hidegebb árnyalatú fonalakkal készült, és a figyelmet a középpontra irányítja, egy statikus, férfiasabb energiát jelenítve meg, amely a mai világ állapotára utal – egy világra, amely nagy változások küszöbén áll.

Il colore richiama quello della sabbia nel deserto. Le tempeste cui allude il titolo, oltre ad essere quei cataclismi naturali che hanno sepolto templi, monasteri, minareti e intere civiltà lungo le traiettorie che hanno solcato l'Eurasia per oltre un millennio, sono al contempo il richiamo a una "tempesta dello spirito", che possa generare nuovi assetti in un mondo devastato da guerre, cambiamenti climatici, massiccia globalizzazione e prevaricazione dell'essere umano sulle altre specie. La forma ricorda quella dei medaglioni che occupano il centro dei tappeti persiani, figure concentriche e simmetriche concepite come finestre aperte su un mondo ulteriore e ultraterreno. È quel mondo intermedio tra il sensibile e l'intelligibile di cui parla Henry Corbin, filosofo e orientalista a cui l'artista si è ispirata, descritto come un terreno di mezzo da esplorare con il potere dell'immaginazione creatrice. L'arazzo in mostra *The World is so far Reversed* è stato realizzato con filati dai toni più cupi, freddi e porta l'attenzione al centro rappresentando un'energia ferma, più maschile, che si riferisce allo stato del mondo oggi, un mondo sull'orlo di grandi cambiamenti.

A VILÁG MOSTANÁIG VÁLTOZOTT (SAND STORMS IN MEDIO MUNDI SOROZAT RÉSZÉ)

THE WORLD IS SO FAR REVERSED (PARTE DELLA SERIE SAND STORMS IN MEDIO MUNDI) | 2021-2022

KÉZZEL SZÓTT KÁRPIT, LAKKOZOTT FONALAK, SELYEM, RAMI, RAFFIA

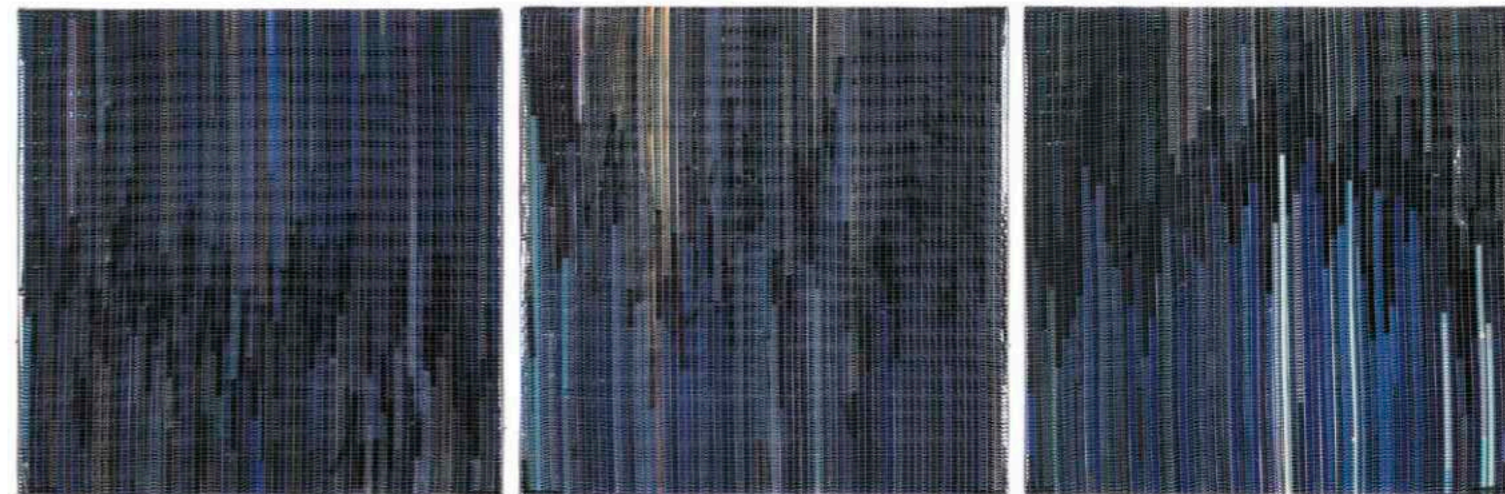
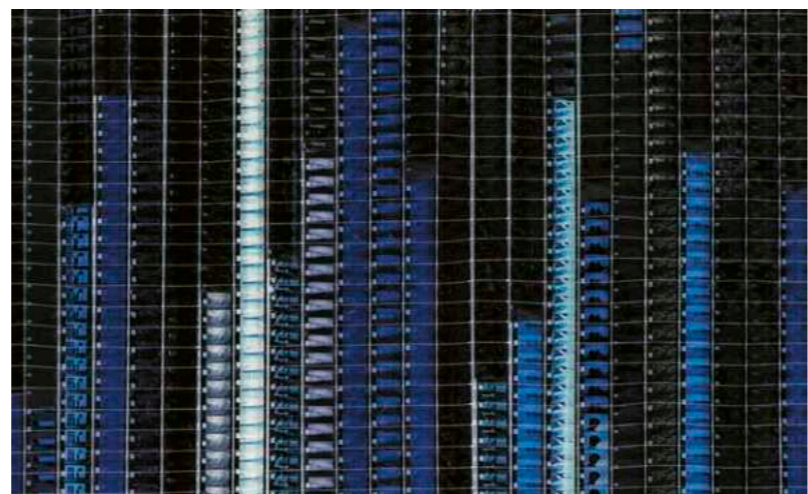
ARAZZO TESSUTO A MANO, FILATI LACCATI, SETE, RAMIÈ, RAFIA | 162x170 CM

Beckett Proustról szóló fiatalkori esszéjében így fogalmaz: „...a kárhozat és az üdvözülés kétféjű szörnyetege – az Idő”. Nem véletlen, ahogy Arturo Mazzarella is így ír *Szükséges rossz* című művében: „Nem lehet elkerülni az idő által ránk rótt kárhozatot. Gépezetről van szó, mely egy pillanatra sem állhat le...” A tényeken túlmenően, ebből a könyörtelenségből és egyetemességből eredően válik az idő évszázadok óta irodalmi, filozófiai, és természetesen képzőművészeti alkotások alanyává, melyekben nem ritkán az emlékezet körvonalaiiban tűnik fel az idő. Ez a két elem ihlette Silvia Beccaria alkotását is, amikor több méternyi super8 szalagot összefűzve, valóság és emlékek köztes dimenziójában, a celluloidra rögzített képeken keresztül idézi meg önéletrajzi élményeit hosszú pillanatok, események, emberek, sőt illatok, színek és érzelmek sorozatában. A művész így köti össze a múltat és a jelen, kézzelfogható tudatosságra ébresztve az idő múlását illetően – ahogy Annie Ernaux írja *Évek* című könyvében: „A múlt és a jelen közötti távolság talán az arcokon megcsillanó fényvel mérhető, mely árnyékot vet, fekete-fehér fotón megrajzolja a ruha ráncait; annak alkonyati világával, bármikor készült is a kép.” Azonban a művészi gesztus révén létrejövő átalakulás során Silvia Beccaria megmásítja az idő mértékét és érzékelését, kitágítja a jövő felé, és megmenti a múlandóságtól.

SILVIA BECCARIA Nel saggio giovanile dedicato a Proust, Beckett

focalizza la riflessione sulle caratteristiche di “quel mostro bicefalo di dannazione e di salvezza – il Tempo”. E con ragione, scrive Arturo Mazzarella in *Il male necessario*: “non si sfugge alla dannazione inflitta dal tempo. È una macchina che non può consentirsi pause...”. Oltre il dato oggettivo, questa inesorabilità e universalità rendono da secoli il tempo soggetto di opere letterarie, filosofiche e, naturalmente, artistiche dove non raramente è la memoria a tracciarne i contorni. A entrambi questi elementi è ispirata l’opera di Silvia Beccaria che intrecciando a mano metri e metri di pellicola super8 ripercorre, in una dimensione tra realtà e rievocazione, l’esperienza autobiografica in una lunga sequenza di istanti, di eventi, di persone, finanche di profumi, di colori, emozioni attraverso le immagini fissate sulla celluloida. L’artista coniuga così passato e presente, costringendo a una consapevolezza tangibile del trascorrere del tempo – come scrive Annie Ernaux nel suo libro *Gli anni*, “La distanza che separa il passato dal presente si misura forse dalla luce che scivola sui volti, proietta le ombre, disegna le pieghe di un vestito di una foto in bianco e nero; dalla sua chiarezza crepuscolare, qualsiasi sia l’ora in cui è stata scattata.” Nella trasformazione che interviene attraverso il gesto artistico, però, Silvia Beccaria altera la misura e la percezione del tempo, estendendola verso il futuro, sottraendolo alla fugacità.

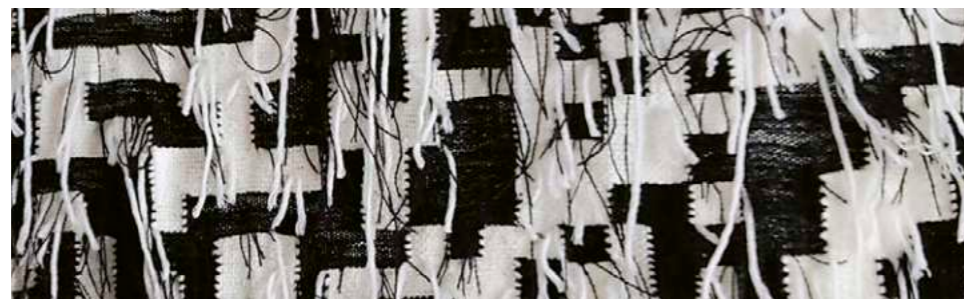

MÚLÓ PILLANATOK (A TRIPTICHON BAL OLDALA) | ATTIMI FUGGENTI (LA PARTE SINISTRA DEL TRITTICO) | 2021
KÉZZEL ÖSSZEFONT NYLON ÉS SUPER8-AS CELLULÓZ SZALAG | NYLON E PELLICOLA CELLULOIDE SUPER8 INTRECCIATA A MANO | 56x174 CM

Francia gobelinbe szőtt QR kód, amelyet, ha leolvasunk, a Gran Sasso d'Italia vidékéről származó költőnő, Ginevra Bartolomei videóját láthatjuk, melyben a *Kezdődik* című versét szavalja. A versben Ginevra Bartolomei emlékezetből és rímbe szedve sorolja szülőfaluja utcaneveit, valamint lakóinak nevét, ezzel egyfajta konceptuális térképet alkotva. Így nemcsak megőrzi ősi anyanyelvét, a pretarolo-t, hanem ezen feledésbe merült, és immár senki által nem beszélt nyelv hangjai segítségével rajzolja fel egy hely térképét.

MARA DI GIAMMATTEO

Codice QR tessuto con telaio ad alto liccio e che se inquadrato con un lettore codici qr apre un video su Ginevra Bartolomei, poetessa del Gran Sasso che recita la sua poesia dal titolo *S'incomincia*. Nella poesia Ginevra Bartolomei elenca a memoria ed in rima i nomi delle strade del suo paese natio ed i nomi degli abitanti vi abitano, creando una mappa concettuale dove oltre che a preservare la conoscenza della sua antica lingua - il *pretarolo* - ci consegna una mappa geografica di un luogo attraverso il suono di una lingua ormai perduta nel tempo e non più parlata.

KEZDŐDIK | S'INCOMINCIA | 2022

FRANCIA GOBELIN | TECNICA AD ALTO LICCIO | 57,5x67 CM

EDIT BALOGH

LINEA | 2024 | HAUTE-LISSE | 75x100 CM

Artistic creation can also be defined as the representation of reality in the right hemisphere, which, in contact with the symbol-forming influence of the individual and collective sub-consciousness in the Jungian sense, offers a common basis for the contact and conflict of the subjective self and the actual scientific world view. During my artistic experiments so far, I have formulated several ways of depicting light in the language of tapestries and experimental textiles. The decomposition of a light beam into a color spectrum in the “fabric of water vapor” is an objective phenomenon, but it is formed in our brain as a perception, acquires meaning in a religious-spiritual and biblical sense, or takes on political and social sign. In this work of art, I expressed a novel approach to the series related to light and wave phenomena in the language of tapestry.

HAJNAL BARÁTH

WHEN THE CANON DECOMPOSES 2 | 2024 | HAUTE-LISSE | 230x116 CM

We live in a world in which millennia-old canons are disintegrating, and no new canons have yet emerged to which everyone has been able to adapt according to socio-cultural conventions. The black intertwining bandages on the tapestry are visual representations of the old canons that are closely linked together. The red labyrinth lines symbolize the individual paths, which show only an apparent connection with each other but in fact are merely self-seeking possibilities. Nothing is certain and settled. The split fibers in the red space indicate the boundaries of the disintegration. The raw material of the tapestry is a mixture of modern carbon fibers (red and black) together with wool and silk threads, forming a system between them.

ESZTER BÉNYI

DOLOMITE MOUNTAINS | 2024 | HAUTE-LISSE | 174x124 CM

The theme of the artwork was provided by the peaks of the Dolomites in Italy. Hiking at an altitude of over three thousand meters, I felt the end of human physical performance. At the same time, I tried to put the feeling of infinity of a person walking above the clouds into an artistic form with the help of textiles.

ZSUZSA FERENCZI

LIGHT TOLERANCE | 2024 | HAUTE-LISSE | 120x114 CM

Two worlds, two powerful appearances. White and black: their definitions are not possible without knowing and seeing each other. Their depth and light are enhanced or diminished by the opposite dynamism. They separate and unite as symbols of day and night. They are inseparable; they destroy and then rebuild each other in an eternal cycle with time and the seasons, acknowledging their own repeated mortality. The boundaries are set: they arrive, break through, and then enter a new dimension, creating ways of free flow within tolerance limits.

BEÁTA HAUSER

JOURNEY | 2024 | HAUTE-LISSE | 160x200 CM

Weaving is a special thing; the work can take up to a year, as long as you only have to concentrate on it and realize the idea of weaving. You don't see what has already been finished. Only when you cut it off the weaving frame will it become clear what you did in the meantime. “Journey” is about my life up to that point.

KATALIN KISS

NUMBERED LANDSCAPE MEMORY I | 2017 | HAUTE-LISSE | 175x115 CM

“Apocalypse or Global Sustainability”

A preserved visual memory: a landscape memory of the sunlit sparkling water of rivers, lakes, seas, and oceans—LIFE.

The mournful contrast of the two black bands horizontally framing the gently undulating, living water surface emphasizes vulnerability and evanescence. This, as well as the carelessly affixed label or barcode display on the frame, is a universal warning for the present civilization on the responsible preservation of natural values. Warnings in the present and for the future.

LÚCIA KISS

FEATHER HEM | 2024 | HAUTE-LISSE | 90x90 CM

During the design, I turned with great interest to the enlarged structure of the various objects. I was primarily inspired by the hidden structure and nature of the material, which can only be perceived when magnified, not with the naked eye. Two pieces in my series present this phenomenon through an enlarged detail of a pheasant feather. I wanted to convey the complicated yet regular structure and complexity of the feather, as well as the relationship of this structure with its environment. On the tapestry, I achieved this on a white background, which emphasizes the structure of the feather and highlights the edges of the segments.

ESZTER KNEISZ

HOME CONTRA OFFICE | 2024 | HAUTE-LISSE | 120x190 CM

My work refers to the stress of 2020: the hermetically sealed art institutions and isolated artists, the darkness of the exhibition halls and the forced stay at home. The empty walls of the previously illuminated galleries full of works were plunged into darkness in a space dominated by the huge structure of the ceiling. The home absorbed me, held me captive, with its warm, soft lights and small details. Where and to whom should I show myself?

KRISZTINA KÓKAY

TOLERANCE LIMIT | 2024 | PAINTED LINEN | 216x42 CM

I was about to draw when an unexpected situation prevented me from doing so. Fortunately, I had a beautiful home-woven Transylvanian linen roll and felt-tip pens on hand. To get rid of my anger, I started drawing and dotting the canvas. It turned out that this is the right technical solution for this material, which I had already thought about in advance, but not until now. Without planning, the lines grew, the things to say, the thoughts to convey, from deep, and near, and far away. I worked with great pleasure and was happy to create this piece of art, which is a self-examination work that reveals the sequence and significance of life's events.

IDA LENCSÉS

ROSE GARDEN | 1986 | HAUTE-LISSE | 94x96 CM

A premonition of a mechanically computerized world that opens a window to the natural image. Tiny raster dots form transitions like stars in the sky. The eye-catching rose garden is bathed in colors, and the iridescent blue sky conveys earthly happiness. Where are these roses from? It is an imaginary landscape that takes the thought far. It displays humanity's soul-saving desire to escape through an electronic "pixel world".

The frame-like border surrounding the rose garden forms a geometric system, and the encounter of the two worlds conveys the contradiction in which we live and exist. Humanity has turned to this path. ... rose bud, rosary, rose fragrance, rose wreath, attar of roses, rose pink, rose festival, rose water, baby rose, eglantine, bourbon rose, anemone, everlasting rose, air rose, tea rose, polyanthus...

INDIRA MÁDER

"IN THE BEGINNING WAS THE WORD..." | 2017 | HAUTE-LISSE | 94x220 CM

The tapestry entitled "In the beginning was the Word..." expresses the sacred layers of meaning of water. Water, as a primordial substance, symbolizes the outpouring of life, but at the same time it is also a metaphor for purification resulting from holy grace, birth to a new life, grace-giving power, the divine soul, and blessing. It signals the forthcoming salvation, the coming of the messianic times, when the Beginning and the End meet, and the Lord visits us from above. It reveals the ineffable, hidden dimension that we all carry within us and in which God touches us again and again.

JUDIT NAGY

CHURCH TAPESTRY | 2024 | HAUTE-LISSE | 165x150 CM

I was once asked to design and weave a tapestry for a hotel chapel so that guests could rest not only their bodies but also their souls during their stay. The work could not be completed due to the short deadline, but it was important for me to weave this tapestry, just for myself, in the chapel of my own soul. – Because, yes, there are many religions! There is the Alpha and Omega of everything – the cause of many troubles and wars – but in the end, we all believe in ONE. I tried to weave the balance of diversity envisioned and desired by me into this tapestry.

ELEONÓRA PASQUALETTI

GAME OF PEARLS | 2024 | HAUTE-LISSE | 220x180 CM

It is a lucky coincidence that I can exhibit my tapestry here at the Collegium Hungaricum, the origin of which can be linked to a journey to Rome. I discovered the colorful beads in the collection of the Etruscan Museum located here, and this experience inspired me. The color palette of the pearls started the process for me to compose my tapestry, called Game of Pearls. The dazzling glazed beads were probably the festive ornaments of an Etruscan woman.

I presented this festive beauty and harmony in my work.

I arranged the blue, pink, and golden pearls of different sizes into two oval compositions. In the upper arch, the various shades of blue represent the beauty of nature—the living space of aquatic flora and fauna—and then the string of pearls emerging from the ellipse interwoven with silver threads crumbles into nothingness. This metaphorical image presents us with the concept of evanescence.

LÍVIA PÁPAI

ROAD TO LIGHT | 2017 | HAUTE-LISSE | 180x180 CM

My tapestry, "Road to Light" was inspired by my trip to China. I found this tombstone in the exhibition of China's very first museum (Nantong). The carving of the stone evokes a brief life story of a salt merchant's wife from the period of the "Chinese Renaissance". The light appeared in subtle shades on the tombstone standing in the scrub light. From the dark shade, the traces of markings gradually appeared with sharp contours from left to right, and then on the right edge of the monument, the strong light tones broke the signs. This strange play of dark and light forms evoked in me the eternal process of birth, life, and then death.

JUDIT PÁZMÁNY

PROCESS | 2024 | SPECIAL TECHNIQUE | 40x200 CM

The change is a transformation into something else. Less often, it happens in seconds, but usually it is such a slow process that we hardly notice it day by day. Only occasionally do we marvel at it when we notice the beauty of the intermediate states and the drama of the whole process. We feel that this phenomenon can be constructive, neutral, but also destructive. The swaying ears of wheat fall over, lose their beauty, and slowly fall into the dust.

I dealt with this afterimage as a starting point in my work. The composition appears in a metallic, technological contrast, the harsh industrial character of which is softened by the "personification" of the shafts of the heddles: their deformation, repositioning, and unrestrained development. Thus, instead of a realistic representation, the process itself comes to the fore, during which it can be associated with the lawfulness of human existence, the transience of youth, and the course of aging. At the same time, it can also provide hope, since in this abstraction one must interpret not only a process moving from left to right, but we can also go the other way around, and then the quality will be reversed: we can head in the direction of peaceful wisdom instead of fatigued old age.

ÉVA SIPOS

"BLACK BENEATH BLAND MIRROR-SHEEN" | 2017 | HAUTE-LISSE | 90x140 CM

"Black beneath bland mirror-sheen" is a quote from Sylvia Plath's poem Lorelei. The river quietly buries the secrets hidden in the darkness of the night. The spreading "mirror-sheen" hides colors; it can be black, blue, purple, and red. Mostly red, with its symbolic message. Many of my works are about destruction, scarring, and erasure. In this tapestry, I obliterated the parts that were perhaps memories, perhaps longings for something. There is a boundary that I have pushed, a boundary that I have erased, a boundary that I have hidden.

VERONA SZABÓ

"OUR GROVE WITHERS..." | 2002 | HAUTE-LISSE | 162x182 CM

The conception of my work was inspired by a line from a poem by one of the greatest Hungarian poets, Dániel Berzsenyi: "Our grove withers, its decorations are falling", which became the title of the work. This beautiful metaphor refers to the metamorphosis of life. This alteration is expressed in the form of a triptych composition. On both sides of the tapestry, we see a splendid, peaceful, golden grove with fruit trees, flowers, and birds, including the most beautiful flower on Earth, the orchid. But here,

like human skin over time, the beautiful petals dry out and become membrane-like, almost transparent. The essence of my intention to convey is for people to love, respect, appreciate, and protect a harmonious life.

MARIKA SZÁRAZ

ONCE UPON A DIAMOND | 2024 | SPECIAL TECHNIQUE | 100x30 CM

Geometric shapes are the simplest elements of written language or visual communication. A geometric shape that has become a symbol can refer to a concept or express a subject without describing it in detail. It is a universal language found in the macrocosm, microcosm, and all areas of nature.

I am fascinated by the manifestations of nature, whether it is outer space, a tree leaf, or simply the random traces of a geometric shape. They evoke in me a distant, mysterious writing, which is at the same time so close that it is already a part of me.

NÓRA TÁPAI

YESTERDAY, TODAY, TOMORROW | 2017 | HAUTE-LISSE | 100x200 CM

In my work, I present three stages of the Earth's existence: the initial Big Bang, from which our cosmos was created; the ultimate End, in which the destruction of humanity and the apocalypse occur; and the World, which is in between the two. This is our life, which is constantly in the crossfire of fights and gunfire, which is full of mazes, and which changes dynamically and periodically and repeats itself in history. Hope and failure, love and hate, birth and demise are perpetually exchanged.

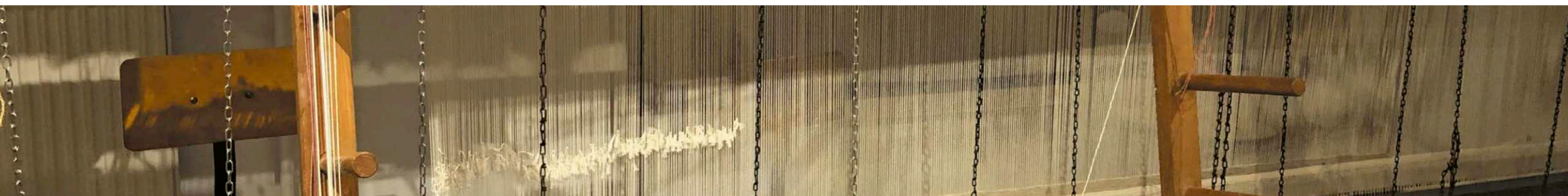
The deep blue background indicates not only the color of outer space but also infinity and timelessness. Our Earth is just a drop in the ocean of the universe. The circular composition also symbolizes the shape of the Earth as a round whole, while on the two edges of the composition, I show that this round whole can break and disintegrate at any time. And the three shapes represent parts of a process. The wholeness assembled from the initial fragmentation falls apart again. The two side motifs are mirror images of each other, depending on where we look at them and in what context we place them.

KATALIN ZELENÁK

INVISIBLE PERSPECTIVE | 2024 | HAUTE-LISSE | 155x100 CM

The tapestries I have made so far have also been a kind of "fragment paraphrases", reinterpreting pieces of portraits from the past that reflect the difficult and complicated world of the new era. The title of my tapestry, which can be considered a worn and crumpled fragment of a portrait moved in space, could be "Renaissance portrait". The floating threads and the face of the portrait looking into the distance—as if contemplating the future—take the viewer into the distance, where anything can happen. To me, it means hope in the uncertainty.

LISA MARA BATACCHI

THE WORLD IS SO FAR REVERSED (PARTE DELLA SERIE SAND STORMS IN MEDIO MUNDI) | 2021-2022
HAND WOVEN TAPESTRY, LACQUERED YARNS, SILK, RAMIE, RAFFIA | 162x170 CM

The color of the textile evokes the shades of desert sand. The storms in the title refer not only to the natural disasters that buried churches, monasteries, minarets, and entire civilizations in the Eurasian region for more than a thousand years. But they also symbolize “spiritual storms” capable of creating a new order in a world ravaged by wars, climate change, globalization, and humanity’s behavior to subjugate other species. The shape of the work is reminiscent of the medallion that decorates the center of Persian carpets with concentric and symmetrical figures, which was created as a window opening to a new and transcendent world. This intermediate world is between the perceptible and the comprehensible. Lisa Mara Batacchi was inspired by the writings of the philosopher and orientalist Henry Corbin, who depicts this as an intermediate region that can be mapped with the power of creative imagination. The tapestry *The World is so far Reversed* is made from darker, cooler-hued yarns and draws attention to the center, displaying a static, more masculine energy that suggests the state of the world today—a world on the brink of great change.

SILVIA BECCARIA

PASSING MOMENTS (LEFT SIDE OF THE TRIPTYCH) | 2021
HAND-WOVEN NYLON AND SUPER8 CELLULOSE TAPE | 56x174 CM

In his youthful essay on Proust, Beckett says: “...that double-headed monster of damnation and salvation—Time.” It is no coincidence, as Arturo Mazarella writes in his work *Necessary Evil*: “It is impossible to avoid the damnation imposed on us by time. It is a machine that cannot stop for a moment...” Beyond the matter of facts, as a result of this ruthlessness and universality, time has been the subject of literature, philosophy, and, of course, fine arts for centuries, in which time often appears in the contours of memory. These two elements also inspired the work of Silvia Beccaria, when she stitched together several meters of super8 tape. In the intermediate dimension of reality and memories, through images recorded on celluloid, she recalls her autobiographical experiences in a series of moments, events, people, and even smells, colors, and emotions. This is how the artist connects the past and the present, awakening a tangible awareness of the passage of time—as Annie Ernaux writes in her book *Years*: “Perhaps the distance between the past and the present can be measured in the light shining on the faces, which casts shadows and draws the wrinkles of the clothes on a black and white photo; with its twilight world, the picture was taken at any time.” However, in the transformation brought about by the artistic gesture, Silvia Beccaria changes the measure and perception of time, expands it towards the future, and saves it from transience.

MARA DI GIAMMATTEO

IT BEGINS | 2022 | HAUTE-LISSE | 57,5x67 CM

A QR code is woven into the tapestry that, when scanned, presents a video of Ginevra Bartolomei, a poet from the Gran Sasso d’Italia region, reciting her poem “*It Begins*”. In the poem, Ginevra Bartolomei lists the street names of her native village and the names of its residents by heart and in rhyme, creating a kind of conceptual map. In this way, she not only preserves her forgotten archaic mother tongue, Pretarolo, but also draws a map of a place using the sounds of a language that has been sunk into oblivion and is no longer spoken by anyone.

HATÁRTALAN KÁRPIT | MŰVÉSZET NŐI SZEMMEL
IL FEMMINILE NELL'ARTE | TESSILE SENZA CONFINI
TAPESTRY WITHOUT BORDER LINE | ART FROM FEMALE PERSPECTIVE

COLLEGIUM HUNGARICUM | PALAZZO FALCONERI ROMA
6 DICEMBRE 2024 - 28 FEBBRAIO 2025

KIADÓ | EDITORE | PUBLISHER ©MAGYAR KÁRPITMŰVÉSZEK EGYESÜLETE
FELELŐS KIADÓ | EDITORE RESPONSABILE | RESPONSIBLE EDITOR BALOGH EDIT
KURÁTOROK | CURATORI | CURATORS PASQUALETTI ELEONÓRA | KEPPEL MÁRTON
SZERZŐK | AUTORI | AUTHORS PASQUALETTI ELEONÓRA | KEPPEL MÁRTON | BALOGH EDIT
OLVASÓSZERKESZTŐ | REDATTORE | COPY EDITOR KEPPEL MÁRTON
FORDÍTÓK | TRADUTTORI | TRANSLATORS BERTHA FRANCISKA | MORAVCSIK ANDREA |
CICCARIELLO FRANCESCA | KEPPEL MÁRTON
FOTÓK | FOTO | PHOTOS HEGYHÁTI RÉKA | KÁLMÁN LÁSZLÓ | KOCSOR LÁSZLÓ |
KOZSUHAROV OGNJAN | M. FODOR ÉVA | NEUMANN ILDIKÓ | OLAJOS ILKA |
ORAVECZ ISTVÁN | OROSZ KÁROLY | PÁPAI LÍVIA | PETTENDI SZABÓ PÉTER |
SULYOK MIKLÓS | SZÍJJÁRTÓ JENŐ | VERMES TIBOR | VISNYOVSKY ISTVÁN
GRAFIKAI TERV | GRAFICO | GRAPHIC DESIGN BÁRD JOHANNA
NYOMDA | STAMPA | PRINTED BY PAUKER NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ | GENERAL DIRECTOR | DIRETTORE GENERALE VÉRTES DÁNIEL
ISBN 978-615-82226-2-4

